Τὸ φύλλον λεπτὰ 30 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 35

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		*Ἐξωτερικοῦ*	
Ἐτησία	δρ. 18.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 15.—
Ἑξάμηνος . . .	» 6,50	Ἑξάμηνος .	» 8.—
Τρίμηνος . . .	» 3,50	Τρίμηνος .	» 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑκάστου λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἑρμείου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ον | *Ἐν Ἀθήναις, 14 Δεκεμβρίου 1919* | *Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 2*

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

Α'. (Συνέχεια)

Πραγματικῶς, ὁ Φρὶτς δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ τὴν κόρη ποὺ εἶχε φέρει ἀπὸ τὸν Ἀναμμένο-Βράχο· μὰ κι' ἡ Τζέννυ Μόντροζ δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ πὼς στὸν Φρὶτς χρωστοῦσε τὴ σωτηρία της. Κι' ἦταν ὄμορφη αὐτὴ ἡ νέα Ἀγγλίδα, μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ ποὺ ἔπεφταν σὲ πλούσιες μποῦκλες, μὲ τὸ λιγερό της κορμί, μὲ τὰ λεπτά της χέρια καὶ μὲ τὴ νεανική της φρεσκάδα, ποὺ δὲν τὴν ἔκρυβε τὸ ἡλιοκαμένο της πρόσωπο. Μπαίνοντας στὴν καλὴ ἐκείνη καὶ φίλεργη οἰκογένεια, τῆς ἔφερνε κεῖνο ποὺ τῆς ἔλειπε ὡς τώρα: τὴ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ. Ἦταν σὰν τὴν Καλοκυρὰ τοῦ Τζακιοῦ ποὺ λένε τὰ παμύθια: τὸ Ἀγαθὸ Πνεῦμα τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας.

Ὁ Ἐρνέστος, ὁ Τζὰκ κι' ὁ Φραγκίσκος τὴν ἀγαποῦσαν σὰν ἀδελφή τους τὴ χαριτωμένη αὐτὴ κόρη. Τὸ αἴσθημα ὅμως τοῦ Φρὶτς ἦταν κάτι διαφορετικὸ ἀπὸ φιλία ἢ στοργή. Τὸ ἴδιο ἄραγε αἰσθανόταν κι' ἡ Τζέννυ γιὰ τὸν ἀνδρεῖο ἐκεῖνο νέο ποὺ τὴν εἶχε σώσει; Δυὸ σχεδὸν χρόνια ἦταν περασμένα ἀπὸ τὸ συγκινητικὸ περιστατικὸ τοῦ Ἀναμμένου-Βράχου. Ὁ Φρὶτς κι' ἡ Τζέννυ, ποὺ ζοῦσαν ἀπὸ τότε μαζί, ταίριαζαν θαυμάσια. Κι' οἱ γονεῖς τοῦ νέου εὕρισκαν πὼς μποροῦσαν μιὰ μέρα νὰ γίνουν σύζυγοι καὶ πολλὲς φορὲς μιλοῦσαν γιὰ τὸ σχέδιο αὐτό.

Ὅσο γιὰ τὸν Τζάκ, κι' αὐτὸς ὁλοένα αἰσθανόταν περισσότερη κλίση πρὸς τὰ σωματικὰ γυμνάσματα, ποὺ ἀπαιτοῦν δύναμη, θάρρος, δεξιότητα, ὥστε τώρα δὲν εἶχε νὰ φθονῇ σὲ τίποτε τὸν ἀδελφό του. Ἦταν εἰκοσιένος χρονῶν. Μέτριος στὸ ἀνάστημα, καλοκαμωμένος, εὔθυμος πάντα, γελαστός, χαριτολόγος, ἀλλὰ καὶ καλός, περιποιητικός, ἀφοσιωμένος, ποτὲ δὲν εἶχε δώσει στοὺς γονεῖς του ἀφορμὴ νὰ λυπηθοῦν. Μόνο ποὺ δὲν ἄφινε εὐκαιρία χωρὶς νὰ πειράξῃ τὸν Φρὶτς, τὸν Ἐρνέστο καὶ κάπου-κάπου καὶ τὸν Φραγκίσκο. Μ' αὐτοὶ τοῦ τὸ συγχωροῦσαν πρόθυμα. Μήπως δὲν ἦταν ὁ καλύτερος σύντροφος ποὺ μποροῦσε νὰ βρεθῇ;

Ὥττόσο τὸ καγιὰκ ἔτρεχε σὰ σαΐτα στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Ἂν ὁ Φρὶτς δὲν ἔβαλε καὶ τὸ πανάκι ποὺ μεταχειριζόταν ὅταν ὁ ἄνεμος ἦταν εὐνοϊκός, τῶκανε γιατὶ φυσοῦσε ἀπὸ τὸ πέλαγο. Στὸ γυρισμὸ ὅμως θὰ στηνόταν τὸ κατάρτι καὶ τὰ κουπιὰ δὲν θάταν ἀπαραίτητα γιὰ νὰ φθάσῃ τὸ καγιὰκ ὡς τὸ ρέμμα τῶν Τσακαλιῶν.

Τίποτα δὲν ἐκίνησε τὴν προσοχὴ τῶν δυὸ ἀδελφῶν στὸ διάστημα τοῦ σύντομου ταξειδιοῦ,—γιατὶ δὲν εἶχαν νὰ κάμουν παρὰ ὡς τρία τέταρτα λεύγας. — Ἀπὸ τὸ ἀνατολικὸ μέρος, ἡ ἀκτὴ τραχειά, ἔρημη, ἄγονη, δὲν παρουσίαζε παρὰ μιὰ σειρὰ ἀπὸ κιτρινωποὺς ἀμμόλοφους. Στὸ ἄλλο μέρος, ἁπλωνόταν ἡ ἀκτὴ καταπράσινη, ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ ρέμματος τῶν Τσακαλιῶν, ὡς τὸ στόμιο τοῦ ρέμματος τῶν Ἐρωδιῶν, κι' ἀπὸ κεῖ-πέρα ὡς τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης-Ἐλπίδας.

— Ὡρισμένως, εἶπε ὁ Φρὶτς, ἡ Νέα-Ἐλβετία μας δὲν βρίσκεται στὸ δρόμο τῶν πλοίων κι' αὐτὰ τὰ μέρη τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ πολὺ λίγο συχνάζουνται.

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ, δὲν βιάζουμαι πολὺ νὰ μᾶς τὴν ἀνακαλύψουν! Ἕνα πλοῖο, ποὺ θὰ ἔφθανε στὴ Νέα-Ἐλβετία, τὸ πρῶτο ποὺ θᾶκανε βέβαια θάταν νὰ τὴν καταλάβῃ. Κι' ὅταν θὰ ἔστηνε τὴ σημαία του, τί θὰ γίνουνταν ἡ δική μας; Κι' ἐπειδὴ βεβαιότατα δὲν θάταν σημαία Ἐλβετική,—γιατὶ ἡ σημαία τῆς πατρίδας μας δὲν γυρίζει τὶς θάλασσες καὶ τοὺς ὠκεανούς,—δὲν θὰ μᾶς φαινόταν πιὰ πὼς βρισκόμαστε σὲ τόπο δικό μας...

— Μὰ τὸ μέλλον, Τζάκ; τὸ μέλλον;...εἶπε ὁ Φρὶτς.

— Τὸ μέλλον; ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ. Θὰ εἶναι ἡ συνέχεια τοῦ

Ὁ κ. Ζερμάνυ.

παρόντος· κι' ἂν δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος...

— Ἐμεῖς μπορεῖ νὰ εἴμαστε, εἶπε ὁ Φρίτς. Ἐσχνᾶς ὅμως τὴν Τζένυ...Ὁ πατέρας της ποὺ νομίζει πὼς χάθηκε στὸ ναυάγιο τῆς Δορκάδος;...Κι' αὐτὴ δὲν θὰ ἐπιθυμῇ μ' ὅλη της τὴν ψυχὴ νὰ ξαναγυρίσῃ κοντά του;... Ἐρεῖ πὼς βρίσκεται κεῖ-πέρα, στὴν Ἀγγλία· καὶ πῶς θὰ τὸν ἀνταμώσῃ, ἂν δὲν περάσῃ ἀπὸ δῶ κανένα πλοῖο;

— Ἔχεις δίκηο, εἶπε ὁ Τζὰκ χαμογελῶντας· γιατὶ ἐμάντευε τί συνέβαινε στὴν ψυχὴ τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ὕστερ' ἀπὸ σαράντα λεπτὰ τῆς ὥρας, τὸ καγιὰκ προσορμίσθηκε στὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία, μπροστὰ στοὺς βράχους τῆς παραλίας.

Ἡ πρώτη φροντίδα τοῦ Τζὰκ καὶ τοῦ Φρίτς θάταν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ ἐσωτερικὸ κι' ἔπειτα νὰ κάμουν τὸ γύρο τοῦ νησιοῦ. Ἔπρεπε νὰ ἰδοῦν σὲ τί κατάσταση βρισκόνταν οἱ φυτεῖες, ποὺ εἶχαν βάλει μερικὰ χρόνια πρίν, ὁλόγυρα στὸ βουναλάκι τῶν κανονιῶν.

Οἱ φυτεῖες αὐτὲς δὲν ἦταν καθόλου προφυλαγμένες ἀπὸ τοὺς δόρεισους καὶ τοὺς βορειοανατολικοὺς ἀνέμους, ποὺ ἔδερναν ἀλύπητα τὸ νησάκι πρὶν χυθοῦν στὸ λαιμὶ τοῦ δρμου τῆς Σωτηρίας σὰν σὲ χωνί. Σχηματιζόνταν μάλιστα σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος ἀτμοσφαιρικὲς δίνες πολὺ δυνατές, ποὺ πολλὲς φορὲς πῆραν τὴ στέγη τῆς παράγκας, ὅπου ἦταν τοποθετημένα τὰ δύο κανόνια.

Αὐτὴ τὴ φορά, οἱ φυτεῖες δὲν εἶχαν πάθει πολύ. Μερικὰ δένδρα μόνο ἦταν πεσμένα στὸ βορεινὸ ἀκρογιάλι, κι' ἔπρεπε νὰ τὰ κόψουν καὶ νὰ τὰ κουβαλήσουν, γιὰ νὰ ἐφοδιάσουν μὲ ξύλα τὸ Φιλσενγχάϊμ.

Ὅσο γιὰ τοὺς περίβολους, ὅπου ἦταν κλεισμένες οἱ ἀντιλόπες, εἶχαν πολὺ γεροὺς φράκτες καὶ καμμιὰ ζημιὰ δὲν παρατήρησαν ὁ Φρίτς κι' ὁ Τζὰκ 'ς αὐτούς. Τὰ ζῶα εὑρίσκαν ἐκεῖ μέσα ἄφθονο χορτάρι, ποὺ ἐξασφάλιζε τὴν τροφή τους γιὰ ὁλόκληρο τὸ χρόνο. Ἦταν μιὰ ἀγέλη ἀπὸ πενῆντα κεφάλια, κι' ὁ ἀριθμός τους δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ μεγαλώσῃ ἀκόμα.

—Τί θὰ τὰ κάνουμε ὅλ' αὐτὰ τὰ ζῶα; ρώτησε ὁ Φρίτς.

— Θὰ τὰ πουλήσουμε...ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ.

— Ὑποθέτεις λοιπὸν πὼς σήμερ' αὔριο θὰ φθάσουν πλοῖα, ποὺ θὰ μᾶς ἀγοράσουν τὶς ἀντιλόπες μας;

— Καθόλου!.. Θὰ τὶς πουλήσουμε στὴν ἀγορὰ τῆς Νέας-Ἐλβετίας.

— Ὄχι βά!.. Ἂν σᾶς ἀκούσῃ κανένας, Τζάκ, θὰ ἐνόμιζε πὼς ἡ Νέα-Ἐλβετία δὲν θάργήσῃ νὰ ἔχῃ ἀγορὲς καὶ νὰ κάνῃ κι' ἐμπορικὴ ἀνηγύρια!

— Βεβαιότατα, Φρίτς!..Ὅκως θὰ ἔχῃ καὶ χωριά, καὶ πόλεις, καὶ πρωτεύουσα, ποὺ θὰ εἶναι βέβαια τὸ Φιλσενγχάϊμ!

— Καὶ πότε ὅλ' αὐτά, νἀχουμε καλὸ ρώτημα;

— Ὅταν τὸ ἔδαφος τῆς Νέας-Ἐλβετίας θἄχῃ πολλὲς χιλιάδες κατοίκους.

— Ξένους;

— Ὄχι, Φρίτς, ὄχι!..Ἕλβετοὺς καὶ μόνο Ἕλβετούς... Δόξα τῷ Θεῷ ἡ πατρίδα μας ἔχει ἀρκετὸ πληθυσμό, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς στείλῃ καμμιὰ ἑκατοστὴ οἰκογένειες.

— Μὰ δὲν εἶχε ποτέ, οὔτε πιστεύω νὰ κάμῃ ποτὲ ἀποικίες ἡ Ἐλβετία.

— Ἂς κάμῃ τώρα τοὐλάχιστο μιά...

— Χμ!... Οἱ πατριῶτες μας δὲν ἀγαποῦν πολὺ νὰ μεταναστεύουν.

— Μὰ ἐμεῖς πῶς τὸ κάναμε; φώναξε ὁ Τζάκ. Μήπως ὁλοένα δὲν εἴμαστε ἄπειροι καὶ μήπως δὲν βρίσκουμ' εὐχαρίστηση 'ς αὐτό;

—Ἐξ ἀνάγκης, ἀποκρίθηκε ὁ Φρίτς. Ἂς κάναμε δηλαδὴ κι' ἀλλοιῶς!.. Ἔπειτα, ἂν κατοικηθῇ ποτὲ ἡ Νέα Ἐλβετία, φοβᾶμαι πὼς δὲν θὰ δικαιολογῇ πιὰ τὄνομά της, γιατὶ ἡ πλειονοψηφία τῶν κατοίκων της θὰ εἶναι ἀγγλοσαξωνικῆς καταγωγῆς!

Ὁ Φρίτς εἶχε δίκηο· κι' ὁ Τζὰκ τὸ καταλάβαινε τόσο καλά, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ ἕνα μορφασμό.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἀπ' ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ Κράτη, ἡ Μεγάλη Βρεττανία καλλιεργοῦσε περισσότερο τὸν ἀποικισμό. Ὁ Ἰνδικὸς Ὠκιανὸς τῆς χάριζε ὁλοένα ὑπερωκεάνιες κτήσεις. Ἦταν λοιπὸν πολὺ πιθανό, ὅτι ἀν καμμιὰ μέρα ἔφθανε κανένα πλοῖο 'στὴ Νέα-Ἐλβετία, θὰ εἶχε 'στὴν κεραία του τὴ βρεττανικὴ σημαία κι' ὁ πλοίαρχός του, κάνοντας ἀμέσως κατοχή, θὰ τὴν ἀνέβαζε στὰ ὑψώματα τοῦ Προσπεκτ-Χίλλ.

Ἅμα ἐτελείωσε ἡ ἐπιθεώρηση τοῦ νησιοῦ, οἱ δύο ἀδελφοὶ ἀνέβηκαν στὸ βουναλάκι κι' ἔρθασαν στὸ ὑπόστεγο τῆς κανονοστοιχίας.

Ἀπὸ τὸ φηλότερο ἀτσίμα, μὲ τὰ κιάλια στὰ μάτια, κοίταξαν προσεκτικὰ ὅλη ἐκείνη τὴ θάλασσα ποὺ ἁπλωνόταν ἀνάμεσα στ' ἀκρωτήρι τῆς Ψευτικῆς-Ἐλπίδας καὶ στ' ἀκρωτήρι ποὺ ἔκλεινε κατὰ τὴν ἀνατολὴ τὸν δρμο τῆς Σωτηρίας.

Ἦταν ἔρημη ὅπως πάντα. Τίποτα δὲν φαινόταν ὡς ἐκεῖ ποὺ ἑνώνουνταν μὲ τὸ νερὸ ὁ οὐρανός, παρὰ μόνο, μιάμισυ λεύγα κατὰ τὰ βορειοανατολικά, ἡ ξέρα ὅπου εἶχε ναυαγήσει ὁ Λάνταλορθ.

Κοιτάζοντας κατὰ τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψευτικῆς-Ἐλπίδας, ὁ Φρίτς κι' ὁ Τζὰκ ξεχώρισαν, ἀνάμεσα στὰ δένδρα τοῦ λόφου, τὴν ταράτσα τῆς βίλλας Προσπεκτ-Χίλλ. Ἡ θερινὴ αὐτὴ κατοικία βρισκόταν ἀκόμα στὴ θέση της κι' ἔτσι θὰ ἡσύχαζε ὁ κ. Ζερμάττ, ποὺ πάντα ὁ φόβος του ἦταν μήπως τὴν γκρέμιζαν καμμιὰ μέρα οἱ χειμωνιάτικες κακοκαιρίες.

Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ μπῆκαν στὸ ὑπόστεγο, ποὺ οἱ ἄνεμοι τὸ εἶχαν σεβασθῆ, ἂν καὶ τόσες φορές, στὸ διάστημα τῶν προηγούμενων δυόμισυ μηνῶν, εἶχαν φυσήσει μὲ μεγάλη μανία.

Ἔπρεπε τώρα νἀνεβάσουν στὸ κατάστρωμα, ποὺ ἦταν στημένο δίπλα στὸ ὑπόστεγο, τὴν ἐρυθρόλευκη σημαία, ποὺ θὰ ἐκυμάτιζε ὡς τὸ τέλος τοῦ φθινόπωρου, κι' ἔπειτα νὰ τὴ χαιρετήσουν μὲ τὶς δυὸ συνειθισμένες κανονιές.

Ἐνῶ ὁ Τζὰκ καταγινόταν νὰ βγάλῃ τὴ σημαία ἀπὸ τὴ θήκη της καὶ νὰ δέσῃ τὶς δυὸ της ἄκρες στὸ σχοινὶ τοῦ καταρτιοῦ, ὁ Φρίτς ἐπιθεωροῦσε τὰ δυὸ μικρὰ κανόνια, ποὺ ἦταν γυρισμένα πρὸς τὸ πέλαγο.

Τὰ βρῆκε σὲ καλὴ κατάσταση καὶ δὲν ἔμενε παρὰ νὰ τὰ γεμίσῃ.

Γιὰ νὰ οἰκονομήσῃ τὴ μπαρούτη, ὁ Φρίτς ἔβαλε καὶ χῶμα,— πρᾶγμα ποὺ τὸ ἔκανε πάντα καὶ μάλιστα μεγάλωνε μ' αὐτὸ ὁ κρότος τῆς κανονιᾶς. Ἔπειτα ἔχωσε στὴν τρύπα τὸ φυτίλι, ποὺ θὰ ἔβαζε φωτιά, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ σημαία θὰ ἔφθανε στὴν κορφὴ τοῦ κονταριοῦ.

Ἡ ὥρα ἦταν ἑπτάμισυ. Ὁ οὐρανός, ἀπαλλαγμένος ἀπὸ τὶς πρῶτες καταχνιὲς τῆς αὐγῆς, ἔλαμπε κατακάθαρος. Κατὰ τὸ δυτικὸ ὅμως μέρος, φαινόνταν μερικὰ σύννεφα. Ὁ ἄνεμος ἔδειχνε διάθεση νὰ πέσῃ. Ὁ δρμος, ποὺ ἀστραφτε κάτω ἀπ' τὶς ἀκτίδες τοῦ ἥλιου, θὰ γαλήνευε σὲ λίγο καὶ θὰ γινόταν σὰν καθρέφτης.

Ἅμα ἐτελείωσε, ὁ Φρίτς ρώτησε τὸν ἀδελφό του ἂν ἦταν ἕτοιμος.

— Ἕτοιμος;! ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ, ἀφοῦ δοκίμασε καὶ βεβαιώθηκε πὼς τὸ σχοινὶ θὰ ξετυλίγουνταν χωρὶς νὰ σκαλώσῃ στὴ στέγη.

— Πρῶτον πυροβολον... πῦρ!.. Δεύτερον πυροβόλον . . . πῦρ! ἐφώναξε ὁ Φρίτς, ποὺ ἔπαιρνα στὰ σοβαρὰ τὸ ρόλο τοῦ πυροβολητῆ.

Οἱ δυὸ κανονιὲς ἔπεσαν ἡ μιὰ κατόπι τῆς ἄλλης, ἐνῶ τὸ ἐρυθρόλευκο πανὶ ἀνέβαινε καὶ ξεδιπλωνόταν ἀπὸ τὸν ἀέρα.

Ὁ Φρίτς, ἑτοιμάσθηκε νὰ ξαναγεμίσῃ τὰ δυὸ κανόνια. Μὰ μόλις ἔχωσε τὴ βούρτσα στὸ δεύτερο, σηκώθηκε.

Μιὰ μακρινὴ κανονιὰ εἶχε φθάσει στὴν ἀκρή του.

Ἀμέσως ὁ Τζὰκ κι' αὐτὸς ὡρμήσαν ἔξω ἀπ' τὸ ὑπόστεγο.

— Κανονιά! ἐφώναξε ὁ Τζάκ...

— Ὄχι, ἔκαμε ὁ Φρίτς, ἀδύνατο!.. Γελασθήκαμε...

— Στάσου νἀκούσουμε...

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΑΓΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ (*)

«Ἄκουσε ζῶ, λοχία, μοῦ εἶπε ὁ διευθυντὴς τῆς Ἐπιμελητείας Κοζάνης, ἀντισυνταγματάρχης Χρυσανθακόπουλος· νὰ διαλέξῃς πενῆντα ἄνδρας καλοὺς καὶ πενῆντα ζῶα καλὰ καὶ νὰ πᾶς στὴ Τζουμᾶ καὶ στὸ Χαϊδαρλῆ. Ἐκεῖ θὰ βρῆς τὶς ἀποθῆκες ποὺ εἶχαν μαζέψει οἱ Τοῦρκοι τὰ δέκατα ἀπὸ τὸ κριθάρι, θὰ τὰ φορτώσετε καὶ θὰ τὰ φέρετε ἐδῶ».

«Μάλιστα, κύριε συνταγματάρχα. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ὅμως νὰ σᾶς ζητήσω ὡς βοηθὸν καὶ ἕνα ὑπαξιωματικόν. Εἰς τὴν Μοῖραν μας εἶναι πολλοί». Κι' ἔλεγα αὐτὰ ὄχι διότι δὲν μποροῦσα νὰ διευθύνω πενῆντα ἐθνοφρουροὺς καὶ πενῆντα μουλάρια, ἀλλὰ διότι ἤθελα συντροφιά.

«Ποῖον νομίζεις καλύτερον ἀπὸ τοὺς ὑπαξιωματικούς σας;»

«Εἶναι, κύριε συνταγματάρχα, εἰς τὴν Μοῖραν μας ἕνας λοχίας πολὺ δραστήριος, μὲ θέλημον καὶ πολὺ ἐργατικός, ὁ Κώστας Κοτζιᾶς». Ἐδῶ ἀπάνω μοῦ ἦρθε νὰ σκάσω τὰ γέλια, ἀλλὰ κρατήθηκα.

«Αἴ λοιπόν, πήγαινε νὰ τὸν εὕρῃς καὶ νἄρθετε καὶ οἱ δύο ἐδῶ ἀμέσως».

«Εἰς τὰς διαταγάς σας, κύριε συνταγματάρχα».

Ἤξευρα ποῦ θὰ τὸν εὕρισκα τὸν Κοτζιᾶ, σ' ἕνα λουκουματζίδικο νὰ τρώῃ λουκουμάδες.

«Ἐλᾶ δῶ, μωρέ, τοῦ λέω, ἔχουμε γλέντι».

Καὶ ὁ Κοτζιᾶς, μὲ μπουκωμένο τὸ στόμα ἀπὸ ἕνα μεγάλο λουκουμᾶ, μὲ ἀκολούθησε.

Στὸ δρόμο τοῦ ἐξήγησα περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ τὸν ἐξώρκισα νὰ μὴ γελάσῃ τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἤμαστε μπροστὰ στὸν ἀντισυνταγματάρχη.

Εἰς στάσιν λοιπὸν αὐστηρᾶς προσοχῆς, οἱ δυὸ μας μέσα στὸ γραφεῖο τῆς Ἐπιμελητείας, ἀκούγαμε τὸν κ. ἀντισυνταγματάρχην νὰ μᾶς ἀναπτύσσῃ πῶς ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσουμε στὴ σοβαρὴ αὐτὴ ἐπιχείρησι.

«.... Πρὸ παντός, μᾶς ἔλεγε, αὐστηρότης καὶ ταχύτης εἰς τὰς ἐνεργείας. Οἱ ἄνδρες νὰ εἶναι γενναῖοι, τὰ ὅπλα ἐν καλῇ καταστάσει καὶ πολεμοφόδια ἀρκετά. Ἂν δὲν εὕρετε κριθάρι εἰς τὰς ἀποθήκας, ἐρευνήσατε τὰ σπίτια.... Καὶ τὸ σπουδαιότερον ὅλων, φροντίσατε διὰ τὴν παγίωσιν τῆς τάξεως ...». Καὶ μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες, ἐδημάτιζε θριαμβευτικῶς ὁ κ. ἀντισυνταγματάρχης 'στὸ γραφεῖο τῆς Ἐπιμελητείας, ὅπου ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν πνιγηρὴ ἀπὸ τὴ μυρουδιὰ κουραμάνας, τυριοῦ, ἀρβυλῶν, ἀσπρορρούχων, κουβερτῶν καὶ λοιπῶν στρατιωτικῶν εἰδῶν, παλαιῶν καὶ νέων. Σ' ὅλο τὸ διάστημα αὐτῆς τῆς θεωρίας, ἐμεῖς ἀκούνητοι, μὲ τὰ κεφάλια ψηλά, μὲ τὰ χέρια κολλημένα εἰς τὴν ραφὴν τῆς περισκελίδος, ὅπως λέγει ὁ κανονισμός. Μόνο οἱ ἀγκῶνές μας ἐδούλευαν ἀόρατως, εἴχαμε ὅμως δαγκάσει τὶς γλῶσσες μας νὰ μὴ σκάσουμε τὰ γέλια.

Στὸ τέλος ἀνέλαβε ν' ἀντιφωνήσῃ ὁ Κοτζιᾶς.

«Νὰ εἶσθε βέβαιος, κύριε συνταγματάρχα, ὅτι αἱ διαταγαί σας θὰ ἐκπληρωθῶσι κατὰ γράμμα. Γιὰ τὴν Πατρίδα εἴμεθα ἕτοιμοι καὶ τὸ αἷμα μας νὰ χύσωμεν!!!»

Μόνο ἀφοῦ ἀπομακρυνθήκαμε πολὺ ἀπὸ τὴν Ἐπιμελητεία, ξεσπάσαμε σὲ γέλια καὶ γελάσαμε ὅλη τὴ νύχτα.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ πρωΐ, οἱ πενῆντα διαλεχτοὶ καὶ γενναῖοι ἄνδρες ἦταν παρατεταγμένοι σὲ μιὰ γραμμή. Ἦταν ὅλοι ἐθνοφρουροὶ ἀξιοθρήνητοι, ἄπλυτοι, λασπωμένοι, μουντζουρωμένοι ἀπὸ τὴν κατνιὰ καὶ οἱ μανδύες ὅλων ἦταν καϊμένοι σὲ διάφορα μέρη, καὶ πρὸ πάντων στὶς πλάτες, γιατὶ κοιμώνταν σὰ γάτες κοντὰ στὴ φωτιά. Ὁ ὁπλισμός τους ἦταν «τελειοτάτου συστήματος καὶ ἐν ἀρίστῃ καταστάσει». Εἶχαν ὅλοι γκράδες· μὰ τόση πολλὴ λάσπη καὶ σκουριὰ εἶχαν οἱ γκράδες αὐτοί, ὥστε μόνο στὸ ὁπλοστάσιο τοῦ Ναυπλίου θὰ κατόρθωναν νὰ τοὺς ἀνοίξουν. Πολεμοφόδια εἶχαν ἀπὸ εἴκοσι φυσίγγια ὁ καθένας μέσα στὰ σακκίδιά τους, ἀνακατωμένα μὲ ψίχαλα ψωμιοῦ καὶ τρίμματα τυριοῦ. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐχθροί, τοὺς ὁποίους θὰ ἀντιμετωπίζαμε, ἦταν ἀνάλογοι, ἀγαθώτατοι Τοῦρκοι χωρικοί, ποὺ κάλλιστα τοὺς ἐγνωρίζαμε κι' ἐγὼ καὶ ὁ Κοτζιᾶς. Ἀπὸ τὰ μουλάρια δὲν εἴχαμε κανένα φόβο μὴν ἀγριέψουν, γιατὶ εἶχαν νὰ φᾶνε ἀπὸ τὴ Λάρισσα.

* * *

Στὸ δρόμο ποὺ πηγαίναμε, ἕνα λεπτὸ χιονάκι ἔκρυψε τὴς τρύπες, τὰ μπαλώματα καὶ τὴς λαδιὲς τῶν μανδυῶν. Κοντὰ τὸ μεσημέρι, φτάσαμε στὴν Τζουμᾶ καὶ ὁ μουχτάρης τοῦ χωριοῦ ὥρισε τὰ καταλύματα τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν ζώων. Ἐ, ὦ, ὁ Κοτζιᾶς καὶ οἱ ἀχαμνόοντές μας φιλοξενηθήκαμε στοῦ Ἀκὴρ μπέη τὸ κονάκι.

Ὁ Ἀκὴρ μπέης αὐτὸς ἦτανε νεώτατος, πλουσιώτατος, εὐγενέστατος, ἠμερώτατος σὰν ἀρνὶ καὶ κουτσο-ανεπτυγμένος. Εἶχε σπουδάσει στὴν Κωνσταντινούπολη, ἤξερε λίγα Γαλλικὰ καὶ μ' αὐτὰ κατορθώναμε νὰ συνενοούμεθα. —Εὐθὺς μόλις φτάσαμε, βγάλαμε στὴν εἴσοδο τὰ παπούτσια μας, κατὰ τὸ Τοῦρκικὸ ἔθιμο, καὶ μπήκαμε στὸ γραφεῖο τοῦ μπέη, ἕνα δωμάτιο ἀρκετὰ εὐρύχωρο, μὲ σοφάδες γύρω - γύρω, ὅπου κάθουνταν σταυροπόδι μερικοὶ Τοῦρκοι καὶ κάπνιζαν μακαρίως, καὶ στὴ μέση ἕνα μαγκάλι μὲ κάρβουνα.

Ἀφοῦ ζεστάθηκαμε καλά, ὁ μπέης μᾶς προσκάλεσε στὴν τραπεζαρία καὶ φάγαμε τραχανᾶ. Ἔπειτα πήγαμε πάλι κοντὰ στὸ μαγκάλι καὶ καπνίζαμε ἀγρίως ἀπὸ τὴν ταμπακέρα τοῦ μπέη. Μὲ τὰ κουτσο-Γαλλικὰ ποὺ ξέραμε ἐμεῖς καὶ αὐτός, κατορθώσαμε νὰ διατηροῦμε κάποια συνδιάλεξη, πάντα πτωχὴ ὅμως.

Τὸ βράδυ—βράδυ ὁ μπέης μᾶς ρώτησε.

«Qu' est-ce que vous voulez manger ce soir? δηλ. Τί θέλετε νὰ φᾶτε ἀπόψε;»

Ἐμεῖς, ποὺ βρεθήκαμε ὅλως διόλου ἀπροετοίμαστοι γιὰ τὴν ἀπάντηση,

«Τραχανᾶ!» τοῦ εἴπαμε μὲ μιὰ φωνή.

«Ἄκουσε δῶ, Κώστα, λέγω τότε στὸ σύντροφό μου· ξέρεις ὅτι δὲν πᾶμε καλά; Ὅλο τραχανᾶ, τραχανᾶ. Εἴδες μόλις μπαίναμε στὸ χωριὸ κάτι γάλους καλοθρεμμένους; Τί λές, δὲν θὰ ἦταν ἄσχημος κανένας ψητός!»

«Μπρὲ καλὰ λές, ἀλλὰ πῶς τὸν λένε Γαλλικὰ τὸ γάλο;»

«Ἔξω καὶ γώ! Σὺ ξεύρεις, ποὺ ἔμαθες περισσότερα...»

«Ἐγὼ Γαλλικά! Πέντε χρόνια εἶχα μιὰ Γαλλίδα καὶ τὰ ξέρω ἴσα μὲ τὸν μπέη».

Ἀρχίσαμε λοιπὸν νὰ σπάζουμε τὸ κεφάλι μας, νὰ θυμηθοῦμε πῶς τὸν λὲν Γαλλικὰ τὸ γάλο, ἀλλὰ τίποτα. Φαντασθῆτε νὰ μὴ φᾶμε γάλο γιὰ μιὰ λέξη! Νὰ τί ἀξίζει νὰ εἶναι κανεὶς ἐπιμελὴς μαθητής! Προσπαθοῦσαμε μὲ σχήματα νὰ δώσουμε στὸν μπέη νὰ καταλάβῃ περὶ τίνος πρόκειται, μὰ ἦταν ἀδύνατο.

(*) Ὁ συνεργάτης μας κ. Π. Δ. Παναγόπουλος, διακεκριμένος λειτουργὸς τῆς Παιδείας καὶ λογοτέχνης, ἐδημοσίευσε στὴ «Διάπλασιν» κι' ἄλλες τέτοιες χαριτωμένες ἀναμνήσεις, ὅπὸ τὴ στρατιωτικὴ του ζωὴ τὸν καιρὸ τῶν πολέμων.—Σ. τ. Δ.

(*Ἕπεται τὸ τέλος*)

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΥΧΤΑ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

Νύχτα, μὲ τὰ κατάμαυρα φτερά σου
Φέρε μου τὸ σκοτάδι τὸ βαθύ.
Μονάχη θέλω ἀπόψε νὰ βρεθῇ!
Ἡ ψυχή μου στὴ μαύρη ἀγκαλιά σου.

Μὲ τὰ πυκνά σου σκότη θὰ παλεύῃ,
Λευκὴ καθὼς τὸ φῶς τῆς χαραυγῆς.
Νικήτρια, θενὰ ζήσῃ ἐδῶ στὴ γῆς,—
Ἂν νικηθῇ, στὸν οὐρανὸ θ' ἀνέβῃ!..

Ψ. Κ.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἀρχίζει νὰ ζῇ κανείς, σὰν ἀρχίσῃ νὰ γίνεται αὐτάρκης.

* * *

Ὑπάρχει κι' ἄνθρωπος ποὺ σκύβει μόνο γιὰ νὰ δώσῃ στὸν ἄλλον μέσο νὰ νἀνεβῇ. Κι' εἶναι ὁ ὑπέροχος.

* * *

Ἂν στὴ ζωὴ δὲν ὑπῆρχαν κι' αὐτοὶ ποὺ μόνο ἀπολαβαίνουν, θἄνοιωθαν οἱ ἄλλοι πὼς κάτι ἀξίζουν γιατὶ προσφέρουν;

Ε. Α.

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΟΣΜΟΧΑΛΑΣΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ο πρωΐ ἐκεῖνο, ἄμα ξύπνησα, φώναξα τὴν ὑπηρέτριά μου καὶ τῆς εἶπα:

—Μαργαρώ, ἄνοιξε, νὰ ζῇς, τὸ παράθυρο κι' ἰδὲς ἂν χάλασε ὁ κόσμος.

Ὅπως θἄκανε κι' ἄν, τῆς ἔλεγα νὰ μοῦ φέρῃ ἕνα ποτήρι νερό, ἡ Μαργαρὼ πῆγε ἴσια στὸ παράθυρο, ἄνοιξε τζάμια καὶ γρίλλιες, κοίταξ' εὐσυνείδητα ἔξω, παντοῦ, καὶ μοῦ εἶπε:

— Ὄχι, κύριε. Ὁ κόσμος βρίσκεται στὴ θέση του.

— Τί λές, Μαργαρώ: Ὅλα, ὅπως τἀφήσαμε χθὲς ποὺ κλείσαμε;

— Ὅλα, κύριε.

— Κι' ὁ οὐρανός;

— Κι' ὁ οὐρανός. Ἔχει μάλιστα καὶ ἥλιο. Τώρα θὰ ξεπρόβαλε ἀπ' τὸ βουνό.

— Κι' ὁ ἥλιος λοιπόν; Καὶ τὸ βουνό; Κι' ἡ Ἀκρόπολη; Καὶ τὰ σπίτια; Κι' οἱ δρόμοι;

— Ὅλα, κύριε, ὅλα.

— Περίεργο πράμμα! Κι' οἱ ἄνθρωποι; Εἶναι στὸ δρόμο ἄνθρωποι, Μαργαρώ;

— Σὰν καθεμέρα. Τρέχουν μάλιστα, γιατί κάνει κρύο...

— Κρύο;! Κάνει, ἀλήθεια, κρύο πολύ;...

—Χμ! ἀρκετό... Δὲν τὸ καταλαβαίνετε, ποὺ εἶναι ἀνοικτὸ τὸ παράθυρο;

— Ὄχι, δὲν ἔφθασε ἀκόμα ὡς τὸ κρεββάτι μου... Μὰ πές μου, Μαργαρώ. Σοῦ φαίνεται πὼς εἶναι ἕνα κρύο ἀφάνταστο;

— Ἀφάνταστο...τί θὰ πῇ;

— Νά, ἕνα κρύο ποὺ οὔτε τὸ εἴδαμε ποτέ, οὔτε τὸ φανταστήκαμε. Μεγάλο, ὑπερβολικό, φοβερό...

— Ἄ, δὲν τὸ πιστεύω... Συνειθισμένο μοῦ φαίνεται... Σὰ Δεκέμβρης, κύριε.

— Κι' ἐπιμένεις πὼς ὅλα βρίσκουνται στὴ θέση τους. Μὰ εἶδες καλά, Μαργαρώ; Μὴ λείπῃ τίποτα;

— Τὸ παραμικρό. Ἂν δὲν πιστεύετε, ἐλᾶτε νὰ ἰδῆτε. Νά, καὶ στὸ μπαλκόνι τῆς κυρίας Ἀνδρομάχης ἡ γάστρα μὲ τὸ λουλούδι ποὺ τὴν ἔδγαλε χτές. Καὶ στὴν ταράτσα τῆς κυρίας Καλλιόπης ἁπλωμένα τὰ ροῦχα τῆς χτεσινῆς πλύσης.

— Ἀμὴ ζῶα, Μαργαρώ; Βλέπεις ζῶα;

Ἡ Μαργαρὼ κοίταξε κάτω, δεξιὰ κι' ἀριστερά, καὶ σὲ λίγο μοῦ εἶπε:

— Μάλιστα... Βλέπω δυὸ σκύλους... μιὰ γάτα...ἕναν πετεινό... Μπᾶ! μπᾶ! Καὶ τὸ γαϊδοῦρι τοῦ μανάβη. Μπροστά μου ἦταν τόσην ὥρα καὶ δὲν τῶβλεπα. Ἄ, νά, φτάνει ἀπ' ἀντίκρυ κι' ἕνα κοπάδι τραγιά.

— Καλά, Μαργαρώ. Κλεῖσε τὸ παράθυρο, γιατὶ ἄρχισα νὰ κρυώνω...Πήγαινε τώρα, νὰ σηκωθῶ. Κι' ἀφοῦ δὲν χάλασε ὁ κόσμος, ἑτοίμασέ μου τὸ γάλα μου.

Ἡ ὑπηρέτρια κίνησε νὰ φύγῃ, φαινόταν ὅμως πὼς κάτι ἤθελε ἀκόμα νὰ πῇ. Ἐπιτέλους δὲ βάσταξε καὶ τῶπε:

— Μ' ἀλήθεια, κύριε, πιστεύατε σεῖς πὼς θὰ χαλοῦσε ὁ κόσμος;

Αὐτὸ περίμενα κι' ἐγὼ τόσην ὥρα νἀκούσω. Μήπως γι' αὐτὸ δὲν τῆς ἔκαμα ὅλες ἐκεῖνες τὶς ἐρωτήσεις;

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἁμαρτία μου, Μαργαρώ, ἀποκρίθηκα, τὸ πίστεψα. Τῶγραφαν, βλέπεις, ὅλες οἱ ἐφημερίδες. Ἦταν τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

— Πφ! ἔκαμε ἡ Μαργαρὼ μ' ἕνα μορφασμὸ σὰν περιφρονητικὸ γέλιο. Ἐγὼ δὲν τὸ πίστεψα καθόλου. Οὔτε πιστεύω ποτέ μου, σὰν ἀκούω πὼς θὰ γίνῃ κοσμοχαλασιά.

— Μὰ καλά, ὅταν σοῦ εἶπα νὰ ἰδῆς ἀπὸ τὸ παράθυρο, πῶ; τῶ ἔκανες μὲ ὅλο σου τὸ σοβαρό;

— Ξέρω κι' ἐγώ;... Ἀφοῦ μοῦ λέγατε σεῖς... τί νἄκανα;

— Ὥστε σὺ δὲν τὸ εἶχες πιστέψει... Μὰ γιατί;

— Γιατί ὅσες φορὲς τἄκουσα στὴ ζωή μου, βγῆκε ψέμμα. Δὲ θυμᾶστε, ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, μὲ τὸν κομήτη;.. Ἔπειτα, πῶς μπορεῖ νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος; Γιατί τὸν ἔκανε λοιπὸν ὁ Θεός;

— Δὲν τὸ ξέρω, Μαργαρώ.... Μὰ μπορεῖ νἄχῃς καὶ δίκηο. Κι' ἐγὼ δὲν θὰ ξαναπιστέψω πιά, ἂν τύχῃ νἀκούσω γιὰ κοσμοχαλασιά, ἀφοῦ ὕστερ' ἀπ' ὅσα ἔλεγες ὡς χθές, ὑπάρχουν ἀκόμα σήμερα κόσμος, ἥλιος, βουνά, σπίτια, ἄνθρωποι, ζῶα, δέντρα, ὡς καὶ ροῦχα τῆς πλύσης. Καὶ δεν κάνει οὔτε «ἀφάνταστο» κρύο...Καλά, Μαργαρώ, πήγαινε τώρα.

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ ὑπηρέτριά μου βγῆκε χωρὶς νὰ πῇ τίποτ' ἄλλο. Κι' ἄμα ἔμεινα μονάχος, συλλογίσθηκα: Πόσο πιὸ φρόνιμα μίλησε καὶ φέρθηκε ἡ ἁπλοϊκή, ἡ ἀγράμματη αὐτὴ γυναῖκα, ἀπὸ πολλοὺς γραμματισμένους ἀνθρώπους ποὺ ἔτυχε νὰ ἰδῶ καὶ νἀκούσω, καὶ στὴν προχθεσινὴ ψευτο-κοσμοχαλασιὰ καὶ 'ς ἄλλες πολλές!...

Γιατὶ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ γεννήθηκα, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ γνώρισ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ἄλλο δὲν ἀκούω νὰ λένε παρὰ πὼς θὰ χαλάσῃ. Καὶ νἄθε τόσο,—μὰ πολὺ συχνά,—προσδιορίζουν τὸν τρόπο τῆς καταστροφῆς του, τὴν ἡμέρα, τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμή,—μὲ τὰ δευτερόλεπτα,— καὶ... περιμένουν νἀληθέψῃ ἡ προφητεία. Πόσες φορές, ἀλήθεια, δὲν παίχτηκε στὸν κόσμο ἡ τραγικὴ αὐτὴ κωμῳδία! Κάποιος νὰ προφητεύῃ τὴν κοσμοχαλασιὰ κι' οἱ ἄλλοι νὰ τὸν πιστεύουν, νὰ φοβοῦνται, νὰ τρελλαίνουνται, μὰ σὲ τέτοιο βαθμὸ πολλὲς φορές, ὥστε νὰ κλείνουνται σὲ μοναστήρια, γιὰ νὰ ἑτοιμασθοῦν μὲ προσευχὴ καὶ μετάνοια γιὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία, ἢ νὰ ξοδεύουν σὲ γλέντια καὶ φαγοπότια ὅ,τι ἔχουν καὶ δὲν ἔχουν, κι' ἄλλοι, οἱ πιὸ τρελλοὶ ἀπ' ὅλους, νὰ κάνουν... τὴ διαθήκη τους!! Καὶ νὰ συλλογιέται κανεὶς ὅτι αὐτὰ δὲν γινόνταν μόνο σὲ κερασμένους καιροὺς, στὸ σκοτεινὸ Μεσαίωνα,—π.χ. τὸ 1000 μ. Χ., ὅταν ἡ Ἀνθρωπότης ὅλη εἶχε πιστέψει πὼς θὰ χαλοῦσε ὁ κόσμος, — ἀλλὰ καὶ στὸν καιρό μας, στὸν αἰῶνα τῶν Φώτων, ὅπως τὸ 1909 μὲ τὸν κομήτη τοῦ Χάλλεϋ, κι' ὅπως προχθὲς μὲ τὴν συζυγία τῶν Πλανητῶν, ποὺ πολλοὶ πάλι βρέθηκαν πρόθυμοι νὰ πιστέψουν.

Ἤθελα νἄξερα τώρα τί κάνατε σεῖς. Τὸ πιστέψατε;—Καθόλου ἀπίθανο. Στὴ Μαργαρὼ εἶπα πὼς τὸ πίστεψα, γιὰ νὰ τὴ δοκιμάσω· μὰ στὴν ἡλικία σας τὰ πίστευα κι' ἐγὼ ὅλα. Ὅταν τύχῃ λοιπὸν νὰ ξανακούσετε πὼς θὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος, —κἀι θὰ τύχῃ πολλὲς φορές, εἶμαι βέβαιος...—σᾶς παρακαλῶ νὰ θυμηθῆτε λιγάκι τὴν παραπάνω συνομιλία μὲ τὴν ἀπλοϊκή μου ὑπηρέτρια.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κθ'. (Συνέχεια)

Ἐμεῖς δὲν εἴχαμε μάτια παρὰ μόνο γιὰ τὶς ἀγελάδες, ποὺ τὶς βλέπαμε νἀνοιγοκλείνουν τὰ βλέφαρα καὶ νἀργοκινοῦν τὸ σαγόνι, ἀναμασῶντας ἥσυχα τὴ νυκτερινή τους τροφή, χωρὶς νὰ ξέρουν πὼς δὲν θὰ ξανάτρωγαν πιὰ τὸ χορτάρι τῶν λειβαδιῶν ὅπου εἶχαν μεγαλώσει.

Ὕστερ' ἀπὸ μισῆς ὥρας περίπατο, εἴχαμε διαλέξει δεκαεπτὰ ἀγελάδες ποὺ μᾶς ἔκαναν στὴν ἐντέλεια, ἡ μιὰ γιὰ τοῦτο τῆς τὸ προτέρημα, ἡ ἄλλη γιὰ τὸ ἄλλο, τρεῖς γιατ' ἦταν κόκκινες, δυὸ γιατ' ἦταν ἄσπρες: Στὸ χρῶμα, βλέπετε, δὲν εἴχαμε καταφέρει ἀκόμα νὰ συμφωνήσουμε, ὁ Ματτίας κι' ἐγώ.

Στὶς ἑπτὰ πήγαμε στὸ σπίτι τοῦ κτηνιάτρου, ποὺ μᾶς περίμενε, καὶ γυρίσαμε μαζί του στὸ πανηγύρι, λέγοντάς του πάλι τί καὶ τί θέλαμε νἄχῃ ἡ ἀγελάδα ποὺ θἀγοράζαμε.

Τὰ κυριώτερα ἦταν: νὰ κάνῃ πολὺ γάλα καὶ νὰ τρώῃ λίγο.

— Νὰ μιὰ ποὺ φαίνεται καλή, εἶπε ὁ Ματτίας δείχνοντας μιὰν ἄσπρη.

— Αὐτὴ μοῦ φαίνεται καλύτερη, εἶπα ἐγὼ δείχνοντας μιὰ κόκκινη.

Ὁ κτηνίατρος μᾶς συμβίβασε μὴ σταματῶντας οὔτε στὴ μιὰ οὔτε στὴν ἄλλη, ἀλλὰ πηγαίνοντας σὲ μιὰ τρίτη. Ἦταν μιὰ μικρόσωμη ἀγελάδα, μὲ λεπτὰ πόδια, κοκκινότριχη, μὲ αὐτιὰ καὶ μάγουλα καστανά, μὲ μαῦρο γύρο στὰ μάτια της καὶ μὲ ἄσπρο γύρο στὴ μούρη.

— Νὰ ἡ ἀγελάδα ποὺ θέλετε! μᾶς εἶπε.

Ἕνας χωρικός, ἀδύνατος σὰν ἀρρωστιάρης, τὴν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ σχοινί, κι' αὐτὸν ρώτησε ὁ κτηνίατρος πόσο τὴν πουλοῦσε.

— Τρακόσια φράγκα!

Ἄρεσε πολὺ καὶ σὲ μᾶς ἡ χαριτωμένη αὐτὴ ἀγελαδίτσα μὲ τὴν ἔξυπνη φυσιογνωμία της· ἄμ' ἀκούσαμε ὅμως τὴν τιμή, τὰ κατεβάσαμε. Τρακόσια φράγκα, ποῦ νὰ τὰ βροῦμε; Κι' ἔγνεψα στὸν κτηνίατρο νὰ φύγουμε, γιὰ νὰ ἰδοῦμε καμμιὰν ἄλλη φθηνότερη.

Ἐκεῖνος ὅμως μοῦ ἔγνεψε νὰ μείνουμε.

Καὶ τότε ἄρχισε τὸ παζάρεμα μὲ τὸ χωρικό. Ὁ γιατρὸς τοῦ ἐπρότεινε ἑκατὸν πενῆντα φράγκα. Ὁ χωρικὸς κατέβηκε δέκα. Ὁ γιατρὸς ἀνέβηκε στὰ ἑκατὸν ἑβδομῆντα. Ὁ χωρικὸς κατέβηκε στὰ διακόσια ὀγδόντα.

Ἀλλ' ἅμα ἔφθασαν ὡς ἐδῶ, τὰ πράγματα δὲν ἐξακολούθησαν ἔτσι. Ἀντὶ νὰ προσφέρῃ, ὁ κτηνίατρος ἄρχισε νὰ ἐξεταζῇ τὴν ἀγελάδα προσεκτικά: εἶχε πολὺ ἀχαμνὰ τὰ πόδια, πολὺ κοντὸ τὸ λαιμό, πολὺ μακρυὰ τὰ κέρατα· καὶ πλεμόνια ὄχι γερά, καὶ μαστάρια ὄχι καλὰ σχηματισμένα.

Ὁ χωρικὸς ἀποκρίθηκε τότε πὼς ἀφοῦ ξέραμε τόσο καλὰ ἀπὸ ἀγελάδες κι' ἀφοῦ ἡ δική του θὰ ἔπεφτε σὲ τόσο καλὰ χέρια, μᾶς τὴν ἄφινε διακόσια πενῆντα φράγκα μόνο.

Ἐμεῖς φοβηθήκαμε, γιατὶ πιστέψαμε κι' οἱ δυὸ μας πὼς ἦταν ἀλήθεια κακὴ ἀγελάδα.

— Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε κι' ἄλλες! εἶπα.

Ἄμ' ἄκουσε αὐτό, ὁ χωρικὸς κατέβηκε ἄλλα δέκα φράγκα.

Τέλος πάντων, ἀπὸ παζάρι σὲ παζάρι, ἔφθασε στὰ διακόσια δέκα, ἀλλὰ ἐκεῖ πιὰ σταμάτησε.

Μ' ἕνα κρυφὸ σκούντημα, ὁ κτηνίατρος μᾶς εἶχε κάμει νὰ καταλάβουμε πὼς ὅλα ἐκεῖνα ἔτσι τἄλεγε καὶ πὼς ἡ ἀγελάδα ὄχι μόνον δὲν ἦταν κακή, παρ' ἀπεναντίας ἔξοχη. Μὰ τὰ διακόσια δέκα φράγκα, γιὰ μᾶς, ἦταν πάρα πολλά...

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ὁ Ματτίας, τριγυρίζοντας τὴν ἀγελάδα, τῆς τράβηξε μὲ τρόπο τὴν οὐρά, τῆς ἔδγαλε μιὰ μακρὰ τρίχα καὶ..., ἔφαγε μιὰ κλωτσιά.

Αὐτὸ πιὰ μ' ἔκαμε νὰ τἀποφασίσω.

— Ἂς εἶναι διακόσια δέκα φράγκα, εἶπα, νομίζοντας πὼς αὐτὰ θἄταν ὅλα-ὅλα.

Κι' ἄπλωσα τὸ χέρι, γιὰ νὰ πάρω τὸ σχοινί· μὰ ὁ χωρικὸς δὲν μοῦ τἄφισε.

Ἔπρεπε ἀκόμη νὰ πληρώσω γιὰ τὸ κρασὶ τοῦ κοπελιοῦ,—ἦταν ἡ συνήθεια,— γιὰ τὸ σχοινὶ τῆς ἀγελάδας, γιὰ τὴ δουκέντρα, ξέρω κι' ἐγὼ γιὰ τί ἄλλο;.. Καινούργια παζάρια γιὰ καθέν' ἀπ' αὐτά. Ἄ, τί πονηρός, τί κατεργάρης ἐκεῖνος ὁ χωριάτης, Θέ μου! Κατάφερε νὰ μᾶς πάρῃ καὶ τὰ τέσσερα φράγκα ποὺ θὰ μᾶς ἔμεναν καὶ νὰ μᾶς ἀφίσῃ χωρὶς πεντάρα!

Τέλος πάντων, μᾶς παράδωσε τὴν ἀγελάδα του, ποὺ ἦταν πιὰ ὅλη δική μας.

«Φλήσαμε τὴν ἀγελάδα μας...» (Σελ. 13, στ γ'.)

Εἴχαμε ἀγελάδα, — μὰ δὲν εἴχαμε οὔτε νὰ φᾶμε, οὔτε νὰ τὴν θρέψουμε.

— Θὰ ἐργασθοῦμε, εἶπε ὁ Ματτίας. Τὰ καφενεῖα εἶναι γεμᾶτα. Ἂν χωρίσουμε μάλιστα, θὰ μπορέσουμε νὰ τραγουδήσουμε σὲ ὅλα. Καὶ θἄχουμε μιὰ καλὴ εἰσπραξη ἀπόψε.

Κι' ἀφοῦ ὡδηγήσαμε τὴν ἀγελάδα μας στὸ σταῦλο τοῦ χανιοῦ μας, ὅπου τὴ δέσαμε μὲ κολλοὺς-κολλοὺς κόμπους, ἀρχίσαμε νὰ γυρίζουμε τὰ καφενεῖα, καθένας χωριστά. Ἔτσι δουλέψαμε ὅλη μέρα. Καὶ τὸ βράδυ μετρήσαμε μαζὶ τὰ λεπτά μας καὶ τὰ βρήκαμε ἑπτὰ φράγκα καὶ πενῆντα. Τάσσερα καὶ πενῆντα εἶχε κερδίσει ὁ Ματτίας καὶ τρία ἐγώ. Εἴμαστε πάλι πλούσιοι!

Ἀλλὰ ἡ χαρά μας γιὰ τὰ ἑπτάμισυ φράγκα ποὺ κερδίσαμε, ἦταν πολὺ μικρὴ μπροστὰ στὴ χαρά μας γιὰ τὰ διακόσια πενῆντα ποὺ ξοδέψαμε.

Καταφέραμε μιὰ ὑπηρέτρια τοῦ χανιοῦ νἀρμέξῃ τὴν ἀγελάδα μας καὶ δειπνήσαμε μὲ τὸ γάλα της. Ποτέ μας δὲν εἴχαμε πιῇ ὡραιότερο! Ὁ Ματτίας μάλιστα εἶπε πὼς λὲς κι' εἶχε ζάχαρη καὶ μύριζε ἄνθο πορτοκαλιᾶς, σὰν τὸ γάλα ποὺ τοῦ ἔδιναν στὸ Νοσοκομεῖο, μὰ πολὺ ἀνώτερο.

Ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό μας, πήγαμε καὶ φιλήσαμε τὴν ἀγελάδα μας στὴ μαύρη της μούρη. Καὶ χωρὶς ἄλλο κατάλαβε αὐτὸ τὸ χάδι, γιατὶ κι' ἐκείνη μᾶς ἔγλειψε τὸ πρόσωπο μὲ τὴν τραχειὰ της γλῶσσα.

— Τὸ ξέρεις ποὺ φιλεῖ; φώναξε ὁ Ματτίας γοητευμένος.

Γιὰ νὰ καταλάβετε τί εὐτυχία ἦταν γιὰ μᾶς νὰ φιλοῦμε τὴν ἀγελάδα μας καὶ νὰ μᾶς φιλῇ κι' αὐτή, πρέπει νὰ θυμηθῆτε πὼς οὔτ' ἐγὼ οὔτε ὁ Ματτίας εἴμαστε συνειθισμένοι σὲ φιλιὰ καὶ σὲ χάδια. Μᾶς ἄρεσαν, τὰ θέλαμε σὰν παιδιὰ ποὺ ἤμαστε, μὰ δὲν εἴχαμε κανένα νὰ μᾶς τὰ χαρίζῃ. Ἄλλη ἡ τύχη ἡ δική μας, κι' ἄλλη τῶν χαϊδεμένων παιδιῶν...

Τὸ ἄλλο πρωΐ σηκωθήκαμε μὲ τὸν ἥλιο καὶ ξεκινήσαμε ἀμέσως γιὰ τὸ Σιαβανό.

Ἐπειδὴ εὐγνωμονοῦσα τὸ Ματτία γιὰ τὴ βοήθεια ποὺ μοῦ εἶχε δώσει, —γιατὶ χωρὶς τὸ σύντροφό μου, ποτὲ δὲν θὰ κέρδιζα τόσα λεπτά,— τὸν ἄφισα νὰ ὁδηγήσῃ αὐτὸς τὴν ἀγελάδα μας. Ὤ, μὲ τί χαρὰ τὴν τραβοῦσε ἀπὸ τὸ σχοινί της, ἐνῶ ἐγὼ ἀκολουθοῦσα ἀπὸ πίσω! Μόνο ἀφοῦ βγήκαμε ἀπὸ τὴν πόλη, πῆγα στὸ πλάϊ τοῦ Ματτία, γιὰ νὰ συνομιλοῦμε κατὰ τὸ συνειθισμένο καὶ γιὰ νὰ βλέπω κι' ἐγὼ στὸ πρόσωπο τὴν ἀγελάδα μας.

Ἀλήθεια, τί ὄμορφη ποὺ ἦταν καὶ τί ὡραῖα ποὺ περπατοῦσε, καμαρωτὰ-καμαρωτά, σὰ ζῶο ποὺ ἔχει συναίσθηση τῆς ἀξίας του.

(*Ἕπεται συνέχεια*)

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

[Συνέχεια, ἴδε σελ. 6].

8.—Προσθῆκαι, εἰς σταλείσας ἤδη λύσεις, δι' ἁπλῆς κατόπιν ἐπιστολῆς, δὲν γίνονται δεκταί. Ἐὰν ὁ λύτης εὕρῃ, ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ἄλλας λύσεις τοῦ ἰδίου φυλλαδίου, ἐκτὸς ἐκείνων ποὺ ἔστειλεν, ἐπιθυμῇ δὲ νὰ προστεθοῦν καὶ αὗται, ὀφείλει νὰ τὰς γράψῃ ἐπίσης ἐπὶ χάρτου τῶν λύσεων. Ἐὰν δὲ αἱ προσθετέαι λύσεις εἶναι δύο ἢ περισσοτέρων φυλλαδίων, πρέπει πάλιν νὰ γραφοῦν εἰς δύο ἢ περισσότερα φύλλα χάρτου τῶν λύσεων.

9.—Αἱ ἐπὶ τοῦ ἰδιαιτέρου χάρτου τῶν λύσεων γραμμέναι λύσεις, *ὅταν δὲν συνοδεύωνται ὑπὸ ἐπιστολῆς*, ἐπιτρέπεται νὰ στέλλωνται ἐντὸς *ἀνοικτοῦ φακέλλου*, μὲ πενταλεπτον γραμματόσημον. Ἐπιτρέπεται ἐπίσης νὰ σταλοῦν αἱ λύσεις δύο ἢ περισσοτέρων φυλλαδίων διαμιᾶς, δηλαδὴ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ φακέλλου, ἐὰν ὁ λύτης εἶναι βέβαιος, ὅτι θὰ φθάσουν πρὶν παρέλθῃ ἡ προθεσμία τοῦ ἀρχαιοτέρου φυλλαδίου.

10.— Τὰ βραβεῖα ἀπονέμονται ὡς ἑξῆς:

α'] Εἰς τὴν *Μεγάλην Τάξιν*. Ὅλοι ὅσοι ἔχουν ἀριθμὸν ὀρθῶν λύσεων ἀντιπροσωπεύοντα τοὐλάχιστον τὰ *ὀκτὼ δέκατα* ($^8/_{10}$) τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῆς τριμηνίας — *καὶ ὀρθαὶ λύσεις θεωροῦνται αἱ συμφωνοῦσαι καθολοκλήρου πρὸς τὰς ἐν τῇ Διαπλάσει δημοσιευομένας*· διὰ τοῦτο ὅπου ἐφαρμόζονται πολλαὶ λύσεις, ὁ λύτης εἰμπορεῖ νὰ τὰς σημειώ-ῃ ὅλας.—εἶναι ὑποψήφιοι διὰ τὸ πρῶτον Βραβεῖον, καὶ ἐξ αὐτῶν βραβεύεται διὰ κλήρου εἷς. Οἱ λοιποὶ ἀναφέρονται ὡς *Ἰσότιμοι*. ["Ἴδε κατωτέρω Σημείωσιν].

β'] Οἱ ἔχοντες ἀριθμὸν Λύσεων ἕως τὰ *ἑπτὰ δέκατα* ($^7/_{10}$) τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ εἶναι ὅλοι ὑποψήφιοι διὰ Β' Βραβεῖον. Δύο ἐξ αὐτῶν βραβεύονται διὰ κλήρου, οἱ δὲ λοιποὶ ἀναφέρονται ὡς Ἰσότιμοι. ["Ἴδε κατωτέρω Σημείωσιν].

γ'] Οἱ ἔχοντες ἀριθμὸν Λύσεων ἕως τὰ *ἓξ δέκατα* ($^6/_{10}$) τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῆς τριμηνίας, εἶναι ὅλοι ὑποψήφιοι διὰ Γ' Βραβεῖον. Τρεῖς ἐξ αὐτῶν βραβεύονται διὰ κλήρου, οἱ δὲ λοιποὶ ἀναφέρονται ὡς Ἰσότιμοι. ["Ἴδε κατωτέρω Σημείωσιν].

Σημείωσις:

ΟΙ ΙΣΟΤΙΜΟΙ ὅλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ δημοσιεύσουν τηνελκόνα *των ἐπὶ πληρωμῇ* (ὅρ. 1ο), διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ κλισέ, καὶ νὰ γράφασουν, (ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἀποτελεσμάτων, διότι μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην παραγράφεται τὸ δικαίωμα), ἕνα μόνον, οἱονδήποτε θέλουν, τόμον «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν *1894—1919* [Β' Περίοδος] μὲ ἔκπτωσιν τριῶν [3] δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου νὰ γράφασουν ὅμοιον τόμον μὲ ἔκπτωσιν δύο [2] δραχμῶν καὶ οἱ τοῦ Γ' μὲ ἔκπτωσιν μιᾶς [1] δραχμῆς. ['Εννοεῖται ὅτι τοῦτο πρέπει νὰ γίνεται χωρισὰ δι' ἕκαστον βραβεῖον. Ὁ ἐλθὼν π. χ. Ἰσότιμος Α' Βραβείου εἰς δύο διαγωνισμοὺς δὲν δικαιοῦται νὰ γάγοράσῃ ἕνα τόμον μὲ ἔκπτωσιν ἐξ (6) δρ. ἀλλὰ δύο τόμους μὲ ἔκπτωσιν τριῶν δρ. δι' ἕκαστον τόμον]. Διὰ τὰς ἀμοιβὰς τῶν διὰ κλήρου βραβευομένων, ἴδε Κεφ. 5' περὶ Βραβείων. [ὅρθρον 2, § α', β'. γ'.]

δ']—*Ἔπαινον* λαμβάνουν ἐκ τῶν ἑπομένων οἱ ἔχοντες ὀρθὰς λύσεις ὀχι ὀλιγωτέρας τῶν δύο τρίτων ($^2/_3$) τῶν λύσεων, τὰς ὁποίας εὗρεν ὁ τελευταῖος τῶν λαβόντων τὸ Γ' Βραβεῖον.

ε'] *Εὔσημον Μνείαν* λαμβάνουν πάντες οἱ λοιποὶ διαγωνιζόμενοι.

ς'] *Εἰς τὴν Μεσαίαν Τάξιν*: Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι οἱ ὑποψήφιοι διὰ τὸ Α' Βραβεῖον ἀρκεῖ νὰ ἔχουν μόνον τὰ *ἑπτὰ δέκατα* ($^7/_{10}$) τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν λύσεων. Διὰ τὸ Β' Βραβεῖον μόνον τὰ *ἓξ δέκατα* ($^6/_{10}$), καὶ διὰ τὸ Γ' Βραβεῖον μόνον τὰ *πέντε δέκατα* ($^5/_{10}$).

ζ'] *Εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν*: Πάλιν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Ἀλλ' οἱ ὑποψήφιοι διὰ τὸ Α' ἀρκεῖ νὰ ἔχουν τὰ *πέντε δέκατα* ($^5/_{10}$) τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν λύσεων, διὰ τὸ Β' τὰ *τέσσαρα δέκατα* ($^4/_{10}$) καὶ διὰ τὸ Γ' τὰ *τρία δέκατα* ($^3/_{10}$).

11. Κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν Εὐσήμων, ἐκτὸς τῶν ἀναλογούντων εἰς ἕκαστον δυνάμει τοῦ ποσοῦ τῶν λύσεών του, [*ἓν εὔσημον διὰ κάθε δέκα λύσεις ἢ κλάσμα αὐτῶν*,] τῷ προστίθενται καὶ ἄλλα ἀκόμη εὔσημα,—*Εὔσημα Ἐπιμονῆς* λεγόμενα,—ἀγαλόγως τοῦ ποσοῦ τῶνφυλλαδίων, τῶν ὁποίων ἔστειλε λύσεις. Ἡ ἀναλογία αὕτη εἶνε ἓν εὔσημον ἐπὶ πλέον δι' ἑκάστην *δυάδα* φύλλων ἢ κλάσμα αὐτῆς. Οὕτως ὁ στείλας λύσεις ὅλων τῶν φυλλαδίων τῆς τριμηνίας, λαμβάνει ἑπτὰ εὔσημα ἐπιμονῆς ἐπὶ πλέον ὁ στείλας λύσεις 10 ἢ 9 φυλλαδίων μόνον, λαμβάνει ἐπὶ πλέον 5 εὔσημα ἐπιμονῆς, καὶ οὕτω καθεξῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ἄλλοι Διαγωνισμοί

1.—*Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν διηγήματος.* — Δίδεται ὡς θέμα μία παροιμία, ἢ μία εἰκών, ἢ σειρὰ εἰκόνων, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν ζητεῖται νὰ γραφῇ διήγημα. Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου δημοσιεύονται ἑκάστοτε λεπτομερῶς εἰς τὴν Προκήρυξιν.

2.—*Δημοψήφισμα*, ἤτοι *Διαγωνισμὸς Ψευδωνύμων*. — Κατ' ἔτος βραβεύονται τὰ καλλίτερα ψευδώνυμα διὰ *Δημοψηφίσματος πάντων* τῶν συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν. Συγχρόνως βραβεύονται οἱ *πάντες* ὑπὸ τοῦς Ἐκλογεῖς οἱ ψηφίσαντες ὅλα ἢ τὰ περισσότερα ἐπιτυχόντα ψευδώνυμα. Οἱ ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου δημοσιεύονται ἐπίσης κατὰ τὴν προκήρυξιν λεπτομερῶς.

3.—*Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος*, ἤτοι *πρὸς ἐγγραφὴν νέων Συνδρομητῶν*, *καὶ Διαγωνισμὸς τῶν Εὐσήμων*. — Περὶ τῶν διαγωνισμῶν τούτων ἴδε Κεφάλαια 5' καὶ Θ'.

4.—Γίνονται ἀκόμη καὶ πολλοὶ ἄλλοι *Διαγωνισμοί*, οἱ κυριώτεροι τῶν ὁποίων εἶναι: *Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς*, *Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως*, (ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, ἀγγλικοῦ, γερμανικοῦ). *Διαγωνισμὸς Λευκῶν Λέξεων*, *Κρυπτογραφικοῦ* κτλ. Τῶν Διαγωνισμῶν τούτων προκηρύσσονται ἑκάστοτε τὰ θέματα καὶ ὁρίζονται λεπτομερῶς ἐν τῷ φύλλῳ οἱ ὅροι, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἄλλοτε ἄλλοι.

5.—Γίνεται ἐπίσης καὶ εἷς ἰδιαίτερος Διαγωνισμός, ὀνομαζόμενος «*Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως*», ἅπαξ ἢ δίς τοῦ ἔτους. Δίδεται μιὰ ἐρώτησις, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ διαγωνιζόμενοι ἀπαντοῦν δι' ἐπιστολῆς. Βραβεύονται αἱ καλλίτεραι ἀπαντήσεις, ἡ δὲ κρίσις δημοσιεύεται ἐκτενὴς καὶ εἰκονογραφημένη. (Εἰς αὐτὴν λαμβάνει μέρος ὅλο τὸ *Σπιτικό* τῆς Διαπλάσεως, ἀποτελούμενον ἀπὸ τὴν οἰκονόμον της Κυρὰ-Μάρθαν, τὸν ψυχογυιόν της καὶ γραμματικὸν Ἀναγίαν, τὰς δώδεκα ἀδελφὰς του Ἀγάπην, Ἐλπίδα, Πίστιν, Κικήν, Φιφὴν κλπ. καὶ τὴν μαύρην γάταν της Πίσσαν).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Τὰ *Βραβεῖα καὶ τὰ Εὔσημα*

Ι.—Οἱ Διαγωνισμοὶ τῆς Διαπλάσεως διαιροῦνται εἰς Μεγάλους καὶ εἰς Μικρούς. *Μεγάλοι Διαγωνισμοὶ* εἶναι: ὁ Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων, ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων, ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Λευκῶν Λέξεων καὶ ἡ Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως. *Μικροὶ Διαγωνισμοὶ* εἶναι ὁ τῆς Ζωγραφικῆς, Ποιήματος, Κρυπτογραφικοῦ, Μεταφράσεως κτλ.

2.—Εἰς τοὺς *Μεγάλους Διαγωνισμοὺς*:

α'.—Ὁ τυχὼν *Α' Βραβεῖον* λαμβάνει τὰς ἑξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβάς: 1) δημοσιεύεται τὸ βραβευθὲν ἔργον του, ὅταν εἶναι διήγημα ἢ Πνευματικὴ Ἄσκησις· 2) δημοσιεύεται *δωρεὰν* ἡ ΕΙΚΩΝ του εἰς τὴν Διάπλασιν, ἂν στείλῃ μίαν του φωτογραφίαν, εἴτε μόνον μὲ τὸ ψευδώνυμον ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐβραβεύθη, εἴτε καὶ μὲ τόνομά του, *ἂν δηλώσῃ ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ χ. ἤτοι τοῦ ὀνόματός του*· 3] λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία 3 δραχμῶν κατ' ἐκλογήν του ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως ἐκδοθέντων.

β'.—Ὁ τυχὼν *Β' Βραβεῖον* λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία, ὡς ἄνω, ἀξίας δραχμῶν 2.

γ'.—Τέλος ὁ τυχὼν *Γ' Βραβεῖον* λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία ὡς ἄνω ἀξίας 1 δραχμῆς.

Σημείωσις. Τὰ ταχυδρομικὰ τῶν βιβλίων εἶναι εἰς βάρος τοῦ βραβευομένου.

Ἐὰν θέλῃ νὰ λάβῃ βιβλία ἀνώτερα τῆς ἀξίας τοῦ βραβείου του δύναται, ἐὰν συμπληρώσῃ τὴν διαφορὰν τοῖς μετρητοῖς.

3.—Εἰς τοὺς *Μικροὺς Διαγωνισμοὺς*:

α'.—Ὁ τυχὼν *Α' Βραβείου* λαμβάνει τὰς ἑξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβάς: 1) δημοσιεύεται τὸ βραβευθὲν ἔργον του 2) δημοσιεύεται ἡ ΕΙΚΩΝ του εἰς τὴν Διάπλασιν, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Α' Βραβείου τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν 3) λαμβάνει ὡς δῶρον τὰ τρία τομίδια τοῦ Παιδ. Πνεύματος (Α' Β' Γ') τὰ ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως.

β'.—Ὁ τυχὼν *Β' Βραβείου* λαμβάνει ὡς δῶρον 2 τομίδια Παιδικοῦ Πνεύματος κατ' ἐκλογήν του.

γ'.—Τέλος ὁ τυχὼν *Γ' Βραβείου* λαμβάνει ὡς δῶρον ἓν τομίδιον Παιδικοῦ Πνεύματος κατ' ἐκλογήν του.

4.—Ἡ σχετικὴ περὶ ἀποστολῆς τῶν βραβείων *οἱονδήποτε διαγωνισμοῦ* αἴτησις πρέπει νὰ γίνῃ *ἐντὸς τριῶν μηνῶν τὸ πολὺ* ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν Ἀποτελεσμάτων τοῦ Διαγωνισμοῦ· ἄλλως τὸ δικαίωμα παραγράφεται.

5.—Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος, καθὼς καὶ ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Ψευδωνύμων, θεωρούμενοι ὡς ἔκτακτοι, ἔχουν ἰδιαίτερο ὅλως βραβεῖα ὁριζόμενα ἑκάστοτε εἰς τὴν Προκήρυξιν.

6.—Τὸ *ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΥΣΗΜΩΝ* εἶναι ἐτήσιον καὶ ἀπονέμεται ὡς ἑξῆς: Διὰ πᾶσαν διακρινομένην ἀπάντησιν εἰς Διαγωνισμόν, ἡ Διάπλασις σημειώνει Εὔσημα ἀναλόγως τῆς ἀξίας τῆς ἀπαντήσεως. Ἡ ἀπονομὴ τῶν Εὐσήμων δημοσιεύεται πάντοτε εἰς τὰποτελέσματα τῶν Διαγωνισμῶν δι' ἑνὸς Ε, ἢ δι' ἑνὸς ἀριθμοῦ προηγουμένου τοῦ Ε, ἐντὸς παρενθέσεως, (π.χ. [3Ε],[10Ε] κτλ.) σημειουμένων παρὰ τὸ ψευδώνυμον ἢ τὸ ὄνομα τοῦ λαμβάνοντος αὐτά.

α'.—Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, ὁ ἔχων τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν Εὐσήμων λαμβάνει τὸ *Α' Βραβεῖον τῶν Εὐσήμων*, μὲ τὰς ἑξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβάς: 1] δημοσιεύεται ἡ *εἰκών* του 2] λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία ἀξίας 10 δραχμῶν κατ' ἐκλογήν του ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως ἐκδοθέντων.

β'—Δύο Δεύτερα Βραβεῖα ἀπονέμονται εἰς τοὺς ἔχοντας τὰ περισσότερα Εὔσημα, μετὰ τὸν λαβόντα τὸ Πρῶτον. Ἕκαστος τούτων λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία, ὡς ἄνω, ἀξίας δραχμῶν 5.

γ'.—Τρία Τρίτα Βραβεῖα ἀπονέμονται εἰς τοὺς ἔχοντας τὰ περισσότερα Εὔσημα μετὰ τοὺς λαβόντας Δεύτερον. Ἕκαστος τούτων λαμβάνει, ὡς δῶρον βιβλία ὡς ἄνω, ἀξίας δραχμῶν 3,50.

Σημείωσις:— Τὰ βραβεῖα εἶνε παρεδοτέα εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον μας. Οἱ θέλοντες νὰ τὰ λάβουν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ στέλλουν μαζὶ μὲ τὴν αἴτησιν, καὶ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

δ'.—*Ἔπαινος* ἀπονέμεται εἰς ὅλους ὅσοι ἔχουν ἀριθμὸν Εὐσήμων μέχρι τῶν δύο τρίτων. ($^2/_3$) τοὐλάχιστον τῶν τοῦ τελευταίου βραβευθέντος.

ε'.—*Εὔσημος Μνεία* ἀπονέμεται εἰς τοὺς ἔχοντας ἀριθμὸν Εὐσήμων μέχρι τῶν δύο τρίτων ($^2/_3$) τοὐλάχιστον τῶν τοῦ τελευταίου ἐπαινεθέντος.

7.—Ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους (10 Νοεμβρίου) ἀφεῖλει ἕκαστος ἀτελῆ πρὸς τὴν Διάπλασιν λεπτομερῆ *σημείωσιν ὅλων τῶν Εὐσήμων*, τὰ ὁποῖα ἔλαβε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους. Ἄλλως δὲν ἀναφέρεται εἰς τ' ἀπατελέσματα. Ἡ σημείωσις αὕτη πρέπει νὰ γράφῃ χωριστὰ ἑκάστην ἀπονομὴν Εὐσήμων, τὸν Διαγωνισμόν, κατὰ τὸν ὁποῖον ἀπενεμήθησαν καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ φυλλαδίου. Καὶ εἰς τὸ τέλος τὸ ἄθροισμα αὐτῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἀλληλογραφία-Μικραὶ Ἀγγελίαι

1.—Κάθε συνδρομητὴς ἔχων ψευδώνυμον, καὶ τ' ἀδέλφια του, θὰ ἔχουν ἐπίσης ψευδώνυμον, ὁνομάζεται νὰ γράφουν ἐπιστολὰς πρὸς τὴν Διάπλασιν ἐπὶ παντοίων ζητημάτων τῆς ἐκλογῆς των, ἐπὶ ζητημάτων τοῦ κύκλου μας, ἐνδιαφερόντων των, κλπ. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται, διὰ νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν, πρέπει νὰ εἶναι ὅσῳ τὸ δυνατὸν καθαρογραμμέναι, *ὅταν δὲ φέρουν τι ἄξιον ἀπαντήσεως καὶ ἂν τὸ ἐπιτρέπῃ* ὁ χῶρος, ἡ Διάπλασις ἀπαντᾷ δημοσίᾳ εἰς ἰδιαίτερον στήλην, ἡ ὁποία ἐπιγράφεται *Ἀλληλογραφία τῆς Διαπλάσεως*.

2.—Ἐκτὸς τῆς ἀλληλογραφίας μετὰ τῆς Διαπλάσεως, οἱ φίλοι τῆς συγκοινωνοῦν καὶ πρὸς ἀλλήλους. Ὑπάρχει πρὸς τοῦτο ἰδιαίτερα στήλη, ἐπιγραφομένη *Μικραὶ Ἀγγελίαι*, ὅπου ἕκαστος δύναται νὰ δημοσιεύῃ πᾶσαν πληροφορίαν, ἢ ἐρώτησιν, ἢ πρότασιν, ἢ ἀγγελίαν, — τῇ ἐγκρίσει ἀνωτάτης τῆς Διαπλάσεως — προκαταβάλλων τὸ ἀντίτιμον κατὰ τὰς ἑξῆς διατάξεις:

α'.— Διὰ κάθε Μικρὰν Ἀγγελίαν, ἀποτελουμένην ἀπὸ μίαν ἕως δέκα τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ γράμματα τῶν 8 στιγμῶν, πληρώνεται δραχμὴ 2 (ἢ ἐλάχιστος τόκος). Περισσοτέρων δέκα λέξεων 20 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πάχος δὲ σκοτεινὸ λεπτὰ 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπτὰ 40. Ὁ χωριστὸς στίχος ἀριθ. 1, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν μόνον λέξιν ἂν ἀποτελῆται.

β'.—Διὰ τοὺς μὴ συνδρομητάς, οἵτινες ἐπιθυμοῦντες νὰ δημοσιεύσουν εἰς τὴν Διάπλασιν Μικρὰν Ἀγγελίαν, τὸ ἄνω τιμολόγιον ὑλοποιεῖται εἰς τὸ διπλάσιον.

γ'.—Μικραὶ Ἀγγελίαι προσβλητικαί, ὑβριστικαί, ἀπρεπεῖς ἐν γένει, ἢ ἀντικείμεναι πρὸς τὸ καλόν, δὲν δημοσιεύονται εἰς τὴν Διάπλασιν. Ἡ πληρωμὴ καὶ τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύῃ τις ὅ,τι θέλει.

δ.—Διὰ τοῦ Γραφείου τῆς «Διαπλάσεως» γίνεται καὶ ἀνταλλαγὴ ἐπιστολῶν μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν της. Ἀλλ' ἡ ἀλληλογραφία αὕτη ἐπιτρέπεται *μόνον μεταξὺ ἀρρένων*. Ἀγόρια, ἀλλὰ καὶ κορίτσια μὲ ἀγόρια καὶ κορίτσια μὲ κορίτσια. Αἱ σχετικαὶ προτάσεις, δημοσιεύονται εἰς τὴν στήλην τῶν Μικρῶν Ἀγγελιῶν ἐπὶ πληρωμῇ. Αἱ δὲ ἐπιστολαὶ ἢ τὰ δελτάρια πρέπει νὰ συνοδεύωνται ὑπὸ γραμματοσήμου 30 λεπτῶν καὶ νὰ τίθενται εἰς ἀνοικτὸν φάκελον, διὰ νὰ τὰς ἀναγνώσῃ πρῶτα ἡ Διάπλασις καί, ἂν τὰς ἐγκρίνῃ, νὰ τὰς διαβιβάζῃ.

(Ἕπεται τὸ τέλος).

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ἄχ, μπαμπᾶ, ἀγοράστε μου μιὰ τρομπέττα!..

— Γιὰ νὰ μᾶς ξεκουφαίνῃς;

—Ὄχι, μπαμπᾶ· θὰ τὴν παίξω μόνο σὰν κοιμᾶστε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Κολικοτρώνη

* * *

Ὁ μικρὸς Κωστάκης, βλέποντας μιὰ Διάπλασι στὰ χέρια ἑνὸς παιδιοῦ, τρέχει στὴν ἀδελφή του καὶ τῆς λέγει:

—Κούλα μου, αὐτὸ τὸ παιδὶ σοῦ πῆρε τὴ Διάπλασί σου, νά, ἐκείνη ποὺ σοῦ ἔφερε τὸ πρωΐ ὁ ταχυδρόμος. Τὴν εἶδα καλά! Ἔχει ἀπέξω τὴν ἴδια ζωγραφιά!..

(*Γεγονός*)

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καμπανέλ. τ. Ἀγορῶ

* * *

Στὸν Κωστάκη ὁ Πέτρος γράφει

"Ενα γράμμα βιαστικό,

Καὶ στὸ τέλος τοῦ προσθέτει

Τὸ Ὑστερόγραφο αὐτό:

«Σὲ παρακαλῶ, Κωστάκη,

Μὰ χωρὶς ἀναβολή,

Ἂν δὲν λάβῃς, τὸ παρόν μου

Νὰ μοῦ γράψῃς στὴ στιγμή!»

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψωφιδέως.

* * *

— Μαμμά! Ὁ Κωστάκης ἔγεινε Κινηματογράφος!

— Τί;!

— Ναί! Ὁ γιατρὸς εἶπε πὼς ἔχει μέσα του ταινία!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γέρω Δήμου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 11 Δεκεμβρίου 1919

Στερεότυπον: *Δὲν ἀπαντᾷ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὐκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἄμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά.*

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΜΑΣ

Ὁ Διευθυντὴς τῆς «Διαπλάσεως» κ. Ν. Π. Πετραβόκουλος μὲ παρεκάλεσε νὰ ἐκφράσω τὶς πιὸ θερμὲς του εὐχαριστίες ἐκ μέρους καὶ τῶν ὅσων ποὺ τοῦ ἔστειλαν τηλεγραφήματα, κάρτες καὶ γράμματα γιὰ τὴν ὀνομαστικὴ ἑορτή του. Εἶναι τόσο πολλοί, ποὺ οὔτε νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ χωριστά, ὅπως ἤθελε, θὰ μποροῦσε, οὔτε κἂν νὰ τοὺς ἀναφέρω ἐδῶ ὑπάρχει τόπος. Ἂς ἀρκεσθοῦν λοιπὸν σὰ λίγα αὐτὰ λόγια τῆς εὐγνωμοσύνης, γραμμένα μὲ τὴν καρδιά μας γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅ,τι μᾶς ἔδωσε. Καὶ τοῦ χρόνου, παιδιά μου!

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

Ἐπειδὴ πολλοὶ Πράκτορες μὲ παρεκάλεσαν νὰ τοὺς δώσω ὀλίγον καιρὸν ἀκόμα, διὰ νὰ εἰσπράξουν τὰ καθυστερούμενα ἀπὸ ἀγοραστάς των, παρατείνω τὴν προθεσμίαν τῆς ἐξοφλήσεως τῶν λογαριασμῶν, ποὺ θὰ ἔλεγε αὐτοῦ, *μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου*. Ἀλλὰ εἶναι ἡ τελευταία. Ὅποιος Πράκτωρ δὲν θὰ ἔχῃ ἐξοφλήσει ὡς τότε, δὲν θὰ συμπεριληφθῇ εἰς τὸν Διαγωνισμόν.

Ὡραία ἡ παρατήρησή σου, *Γέρω-Δῆμε*. Ἡ «Δεύτερη Πατρίδα» ἀρχίζει τρόπον τινὰ ἀπὸ κεῖ ποὺ τελειώνει ἡ «Μυστηριώδης Νῆσος»: Βρίσκουμε δηλαδὴ ἐγκατεστημένους πιὰ τοὺς ἀποίκους καὶ τὸ ναυάγιο, ποὺ τοὺς ἔρριξε στὴ Νῆσο Ἑλβετία, καθὼς καὶ τὸ ἄλλο, ποὺ τοὺς ἔβωσε σύνεφρο τὴν Τζένου, προηγοῦνται. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι σιγὰ-σιγὰ θὰ μάθουμε ὅλη τους τὴν ἱστορία. Ἡ «Δεύτερη Πατρίδα» θεωρεῖται ἀπὸ τὰ καλύτερα τοῦ Β'ου, ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς ἀκμῆς του.

Δαφνοστόλιστο Σίφος, μὲ μεγάλη μου χαρὰ διάβασα τὸ πρῶτο σου γραμματάκι, καὶ μάλιστα μὲ συγκίνησι, ἄμα εἶδα πὼς σὲ ὠδήγησε νὰ μοῦ γράψῃς ἡ καλή σου μαμμά, ἡ παλιά μου φίλη *Μανταριν φάγος*. Ναί, νὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ γιὰ νὰ συνειδίσῃς, καὶ νὰ μοῦ φιλήσῃς τὸ ἀδελφάκι σου.

Γ'ινκὸ Παρελθόν, ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σου καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ μόλις σηκώθηκες ἀπὸ τὰ κρεββάτι, ὕστερ' ἀπὸ μεγάλη ἀρρώστεια, — ἐδῶ σοι ὁ Θεός περαστική, — τὸ πρῶτο ποὺ θυμήθηκες νὰ κάμῃς, ἦταν νὰ μοῦ γράψῃς. Ναί, ἀγαπητή μου, δὲν ἀμφιβάλλω πὼς ἄλα γίνῃς ἐντελῶς καλά, ποὺ σοῦ τὸ εὐχομαι μὲ τὴν καρδιά μου, θαρρίσῃς καὶ τὸ ξεσπάθωμα.

Ὁ *Γρηγόριος Ε'* μοῦ γράφει: «Μὲ συγχωρεῖς ποὺ δὲν σοῦ στέλλω ὁλόκληρο, ἐτησία συνδρομή, διότι ἔτυχε κάποια δυσκολία· νὰ εἶσαι ὅμως βεβαία, ὅτι σὲ πρώτη εὐκαιρία θὰ στείλω καὶ τὸ ὑπόλοιπον. Διότι ἐννοῶ, ὅτι σὰς σημερινὲς περιστάσεις, πρέπει νὰ ὑποστρίξωμεν ἡμεῖς οἱ σύνδρομηταὶ ὅσον περισσότερον εἰμποροῦμεν τὸ περιοδικόν μας.» Φυσικά! Γιατί καὶ ποιος ἄλλος θὰ τὸ ὑποστηρίξῃ ἀπὸ σᾶς; Ἡ Κυβέρνησις; Μὰ ἡ Διάπλασις δὲν εἶναι πολιτικὸν φύλλον. Οἱ Ἐθνικοὶ εὐεργέται; Αὐτοὶ κεῖ ἔχουν ἀκόμη Νοσοκομεῖα...

Τὸ ξεύρω, *Μακεδὼν Πρόσκοπε*· ὑπάρχουν μερικοὶ ποὺ νομίζουν, ὅτι οἱ Πράκτορές μου ὠφελοῦνται χρηματικῶς ἀπὸ τὴν πώλησιν τῶν φύλλων. Ἡ ἀξιοπρέπεια τους ὅμως δὲν πρέπει νὰ θίγεται ἀπὸ τὰ λόγια αὐτῶν τῶν ἀνοήτων, πρῶτον γιατὶ οἱ ὅροι τοῦ ξεσπαθώματος εἶναι τυπωμένοι καὶ καθένας μπορεῖ νὰ ἰδῇ, ὅτι δὲν γίνεται ἔκπτωσις εἰς τοὺς Πράκτορας ἐπὶ τῆς τιμῆς τῶν πωλουμένων φύλλων (ὅσα εἰσπράττουν, τόσα μᾶς στέλλουν) καὶ δεύτερον, διότι τὸ καθήκον γίνεται συνήθως καὶ μὲ κάποιαν μικρὰν θυσίαν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποὺ μὲ θυμήθηκες ἐπιτέλους, *Ἀεροναυτόπουλο*!.. Ὄχι, δὲν σὲ εἶχα ξεχάσει, παρ' ὀλίγον ὅμως νὰ σὲ ξεχνοῦσα... Ἀλήθεια, ὁ καιρός περνᾷ πολὺ γρήγορα· ἀλλ' αὐτὸς δὲν εἶνει λόγος νὰ κάνουμε τόσον καιρὸ νὰ γράψουμε γ'ελείνους ποὺ μᾶς ἀγαποῦν καὶ τοὺς ἀγαποῦμε. Ἐλάβαμε, εὐχαριστῶ πολύ.

Νὰ καὶ ὁ *Φαίαξ*, ποὺ μοῦ ὑπόσχεται ἕνα καλὸ μπουναμᾶ ἂν... ἂν... ἂν κερδίσῃ μεθυάριο τὸ Λαχεῖο. Δὲν ἔχω βέβαια μεγάλες ἐλπίδες, ἀλλὰ τὸν εὐχαριστῶ πολύ. Κι' ἕνας καλὸς λόγος δείχνει τὴν ἀγάπη...

Λουκία ντὲ Λαμερμούρ, ἔχεις δίκηο· τὸ ξεσπάθωμα φέτος εἶναι πολὺ εὐολώτερο, ὄχι μόνον «ἐξ αἰτίας τῶν Ἀθηναϊκῶν Ἐπιστολῶν ποὺ θὰ στολίζουν τὸ φύλλο καὶ θὰ τὸ καθίσουν πιὸ ἀγαπητό», ἀλλὰ κι' ἐξ αἰτίας τῶν ὀλίγων μυθιστορημάτων, ποὺ εἶναι σωστὰ ἀριστουργήματα. Σ' εὐχαριστῶ

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Ρεζεντά*, κ. *Ἄριελ*, ἀ. *Ἠλιοπερίχυτος*, ἀ. *Πάλμυς*, ἀ. *Γκραζιέλλα*, κ. *Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς*, ἀ. *Θηλυκὸς Διάβολος*, κ. *Κόδρος Β'*, ἀ. *Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας*, ἀ. *Δάβαρον τοῦ 21*, ἀ. *Διαβολόπαιδο*, ἀ. *Ἀγκάθι*, ἀ. *Μικης Ζέλας*, ἀ. *Ἀρχηγὸς τῆς Φυλῆς*, ἀ. *Κυματίζουσα Κυανόλευκος*, ἀ. *Ψωφεδούς*, ἀ. *Τζίτζικας*, ἀ. *Πειραϊκὸ Διαβολάκι*, ἀ. *Πράσινος Διάβολος*, ἀ. *Φρένιος*, ἀ. *Αἰμίλιος Παῦλος*, ἀ. *Νεαρὸς Συνθέτης*, ἀ. *Λίγερος*, ἀ. *Ἰδεώδης Καρδία*, κ. *Ἀνυπόταχτη*, κ. *Ψαροπούλα*, κ. *Ναυτόπουλο τοῦ Βοσπόρου*, ἀ. *Ντάλια*, κ. *Διάττων Ἀστήρ*, ἀ. *Μποέμ*, ἀ. *Μιρέϊγ*, κ. *Πρίμροζ*, κ. *Γοργὴ Ψαροπούλα*, κ. *Θερμαϊκός*, ἀ. *Ἀνεμοστρόβιλος*, ἀ. *Νεαρὸς Ντέτεκτιβ*, ἀ. *Φράουλα*, κ. *Ἀστὴρ τοῦ Βέγα*, ἀ. *Κλεφτόπουλο τοῦ 21*, ἀ. *Θαρραλέα Ἑλληνίς*, κ. *Γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ*, κ. *Παντρεμένη Καρδιά*, κ. *Κόρη τῆς Ἀρίσβης*, κ. *Ὠχρόλευκη Ἀφροδίτη*, κ. *Τιμημένο Τουφέκι*, ἀ. *Φωνὴ τῆς Ἠπείρου*, ἀ. *Μαθητοπούλα*, κ. *Ἀγριοβιολέττα*, κ. *Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις*, ἀ. *Παλληκάρι*, *τῆς Φακῆς*, ἀ. *Τριανταφυλλάκι*, κ. *Μικρὰ Ἡρωΐς*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50
Διὰ τὰς περισσοτέρας 10 λεπτὰ ἡ λέξις.

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Ψαροπούλα* μὲ *Ρομπίν*, *Τρελλοαρσακειάδα*.— τὸ *Ἰδεώδες τῶν Ἑλλήνων* μὲ *Βωμ.τ. Ἐλευθ.*, *Ἔνδοξ. Τραπεζοῦντα*, *Ὀνειρεμ. Πατρίδα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ὑπαρασπιστὴν τῆς Ἐλευθερίας* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Κωστάκην Ἀποστόλου* (μπράβο, μετρὸ μου! γράφε μου· μὰ νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο γιὰ νὰ σοῦ ἀπαντῶ·) *Ἐθνικὴν Ἀναγέννησιν* (γιὰ τὸν κ. Παλῆόν ξὲν ξέρω τόποτε· ὁ ἄλλος ὅμως ὡρισμένως δὲν εἶναι·) *Νόραν* (πρόσεχε! ἡ παραμικρὰ ἀμυχὴ θέλει ἀρέσως ἀπολύμανσι, γιατί δὲν ξέρεις τί μικρόβιο τυχαίνει ἐκεῖ κι' ὕστερα ἔχεις φασαρίες·) *Θεοδώραν Γ.Μ.* (πίστευσε ὅτι τὲν ἰσάγαπῶ λιγώτερο ἀπὸ καμμιά· καὶ γράφε μου μ' ὅλη τὴν πεποίθησι ὅτι ὅμα ἔχω τόπο, καὶ γράφῃς· κάτι ἐνδιαφέρον, θὰ σοῦ ἀπαντῶ· αἱ λύσεις σου ἐλήφθησαν ὅλαι)· *Σαλαμπὸ* (ποὺ «μὲ ἀληθινὴ συγκίνηση διάβασε τὴν Ἐπιστολή τοῦ κ. Φειδωνος καὶ μάλιστα τὴν ἄφισε τελευταία, γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστηθῇ περισσότερο·») *Αἰθέρα* (κοίταξε λοιπὸν νὰ φτνῇς φέτος καλά·) *Κλέφτικο Βόλι* (ἔλαβα, δεκτά·) *Ἀλεκάκι* (τί ἔγεινες; ἔχουν νὰ σὲ ἰδοῦν καιρὸ στὸν Ἐρασιτεχνικὸ Σύλλογο·) *Ἄδραν τοῦ Πηλίου* (εὐχαριστῶ πολὺ χαιρετισμοὺς εἰς ὅλους·) *Βιβλιοφάγον*, *Μεγάλην Ἑλλάδα*, *Ὅμηρον* κτλ.κτλ.

Βασίλειον Στ. Κυλ., *Δαφνοστεφῆ Σημαίαν*, *Οἰδίποδα*, *Φρουρὸν τῆς Ἑλλάδος*, *Ναυτόπουλο τοῦ Βοσπόρου*, *Σπεσμένον Δόρδον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Ρεῖκι τῆς Δημοθάλασσας, *Κύδρεγκτον*, *Ζυματίζουσαν Κυανόλευκον* (ἔστειλα.)

Εἰς ὅρας ἐπιστολὰς ἄνοιξα μετὰ τὴν 10ην Δεκεμβρίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ λεπτὰ 50 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυγόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 186ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων Δεκεμβρ.—Φεβρουαρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Φεβρουαρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων]

16. Δεξίγριφος.

Ἐπίρρημα καὶ γράμμα
Τὰ βάζω στὴ γραμμὴ
Καὶ τοῦ ἀγροῦ βοτάνη
Σοῦ κάνω στὴ στιγμὴ
Πολύ... μαλαχτική.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μακεδόν. Προσκόπου

17. Συλλαβόγριφος.

Ἄρθρο, Πλανήτη, Ἀντωνυμία
Τὰ γράφω ὅλα στὴ σειρὰ
Καὶ στὴν Ἑλλάδα γνωστὴ πόλη
Σκαρώνω, λῦτα, μιὰ χαρά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψωφιδέως

18. Μεταγραμματισμός.

Θεὰ ἤμουν μιὰ φορά.
Ἂν μάλλιάξῃς τὸ κεφάλι,
Μικρὰ νῆσος ξαφνικὰ
Στὸ Αἰγαῖο ξεπροβάλλει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόμητος Δόρινκουρ

19. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι νησὶ ἑλληνικό.
Ἂν ἀποκόψῃς τὴν οὐρὰ
Καὶ μάναγραμματίσῃς,
Μὲ ὅπλο ὀρχαῖο φόνικό
Τὸ χέρι σου θὰ ὁπλίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σβέντζου

20. Τρίγωνον

* * * * * * *
* * * * * *
* * * * *
* * * *
* * *
* *
*

Στὸ πρῶτο-πρῶτο μου θὰ ἰδῇς
Πολιτικὸ Ρωμαῖο·
Στὸ δευτερό μου ἕνα νησὶ
Ποὺ βρίσκεται στὸ Αἰγαῖο.
Ἕνα κοινὸ ἐπίρρημα
Στὸ τρίτο θὰ παντήσῃς,
Ποῦ γιὰ τὴν *καλοσύνη* του
Δὲν δίδω ἐγγυήσεις...
Τὸ τέταρτό μου μιᾶς θεᾶς
Παιδὶ χαριτωμένο,
Τὸ πέμπτο μου τῶχεις μπροστὰ
Στὰ μάτια σου στημένο.
Τὸ ἕκτο μου, ἂν καὶ μικρό,
Τροφὴ εἶναι ποὺ τονώνει·
Καὶ τὸ ἕβδομό μου, σύμφωνο,
Τὸ τρίγωνο τελειώνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεσσηνιακῆς Ἀκτῆς

21. Ἀρχαῖον Λογοπαίγνιον (ἢ Γρίφος.)

Ἰωάννης ὃν φιλεῖς, πῶς ὃν μ' ἄλλον τάχυνον.

Τί λέγει αὐτό;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γαλάξιου Οὐρανοῦ

22—26. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Δῆλος, Τάγος, πόνος, ἄλφα, ἕρπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀκανθυλλίδος

27. Κρυπτογραφικόν.

12342456 7584	=	Ἀρχὼν Ἀθηνῶν
24537	=	Θεά.
3527	=	Δένδρον.
413684	=	Μέρ. τ. ἄνδους
576484	=	Πόλις Μ. Ἀσίας.
634	=	Μέλος.
74134	=	Ἀμυντικὸν
867434	=	Αἴσθησις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανελλην. Ὀνείρου

28. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων.

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ ἀρχικὰ των νὰ ἀποτελοῦν ἕνα τῶν ἑπτὰ Σοφῶν:

Ἐλαφρός, στραβός, δυτικός, κάθουμαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μακεδόν. Ἰδεώδους

29. Φωνηεντόλιπον.

μ-μ-τς-κκλς-τρτ

Ἐστάλη ὑπὸ τὴν Νικήτρ. Γαλανόλευκη

30. Γρίφος.

ἰα
ἰα ἰα
Ἰέ6 γ' χρε
ὄνοι.
ἰα ἰα
ἰα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γοργόφτερης Νίκης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 42

553. Φιλύρα (φῖ, λύρα.)— 560. Δῶρος-Ὥρος.—561. Δαρεῖος-Ἄρειος.— 563. Ἡ Ἐπιστολή.

562.	564.
ΣΑΡΔΕΙΣ	ΣΗΚΟΣ
ΑΔΜΙΤΟΣ	ΚΑΛΩΣ
ΑΔΚΜΗΝΗ	ΤΕΛΟΣ
ΚΑΛΑΜΟΣ	ΦΑΝΟΣ
ΕΡΩΔΙΟΣ	ΜΙΝΩΣ
ΑΙΔΗΨΟΣ	
ΜΥΡΣΙΝΗ	

565—569. Διὰ τοῦ Δι ὅ λ ο ς λ ύ κ ο ς, κ ό λ ε μ ο ς, κ α λ ό ς, π ό λ ο ς.— 570. ΠΥΡΡΟΣ (σκαΠάνη, γαρΥφαλον, δοφΡηνις, ΣπεΡχειός, ὑπΠος, ΠερΣία.)— 571. Ἐὰν ζητῆς καλῶς εὑρήσεις.—572. Ὁ μ ι κ ρ ό ν ο υ ς δ ύ ς μ ο ι ρ ο ς ἐ σ τ ί. (ὄμικρον οὖς-δὶς μηρὸς ἐς τί.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μάπλα στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, με παχέιδε στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 40 Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[Κ'—14]

Κατερχόμενοι στὸ φετεινὸ Δημοψήφισμα ζητοῦμεν τὴν ὑποστήριξιν ὅλων τῶν Διαπλασιοπαίδων καὶ χωριστὰ τῶν φίλων μας.

ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ
ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

[Κ'—15]

ΒΩΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤ. ΤΟΥ 1919
Ὑποστηριζόμ. ἀπὸ τὴν «Ὁμοσπονδία»
ΒΩΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

[Κ'—16]

Σὴν ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ οἱ φίλοι μου κι' ἐγὼ δίνουμαι ὑποσχεση ὑποστηρίξεως.
(Κεβυστερήσασα)
ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

[Κ'—17]

ΣΒΕΝΤΖΟ,
Στὴ γιορτή σου μύριες εὐχές.
ΦΡΕΝΤΟΣ
ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΟΣ
Γ. ΜΑΤΑΣ

[Κ'—18]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΚΕΡΑΥΝΟΣ,,
Poste-Restante, Βόλος

Ἱδρύθη ἐν Βόλῳ Σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΚΕΡΑΥΝΟΣ» ἔχων τοὺς ἑξῆς σκοπούς: α') Τὴν διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως, β') Τὴν ὑποστήριξιν ψηφισμάτων ἐν τῷ Δημοψηφίσματι, γ') τὴν προκήρυξιν Καλλιτεχνῶν Διαγωνισμῶν, δ') τὴν ἔκδοσιν Δελτίων Δράσεων (Κερδίζοντες ἑπτά, συνδρομὰς Δ. ἀπλάσεως 40 δραχμῶν). — Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι δραστήριοι.

Πρόεδρος: *Πατρὶς Ἀνέστ.*
Ταμίας: *Φαμπιάνος Ρωστ.*

[Κ'—19]

Μυρωμένο Ἰασεμί, σὲ ἀναπαλύω· μὲ· εἶσαι ἡ Γαρυφαλιὰ Καραλ. Μάντευσε μας.— *Μικρὰ Ἀριστοκρ. τις, Ψαροπούλα.*

[Κ'—20]

ΤΙΜΗΜΕΝΟ ΤΟΥΦΕΚΙ
Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματο

[Κ'—21]

"ΑΝΘΩΝΑΣ,,
ΠΡΩΤΟΣ ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
(Ἀποκλειστικὰ γιὰ τοὺς συντρόφους)

Ἀνοιξε ἔδειαν τὴν ἄδεια καὶ τὰ μ. σα γιὰ νὰ περάσετε μιὰ *Παιδ.* ἡμέρα ὅπως θέλατε, πῶς θὰ τὴν π. νοῦσατε; Τ' ἀποτελέσματα θὰ βγοῦν τὰ τέλη τοῦ Γεννάρη.

ΟΙ ΙΔΡΥΤΕ.

[Κ'—22]

Πατρινοί, Πατρινές, ἔντε νὰ μὲ βρῆτε Σᾶς θέλω!— ΤΡΕΧΑΓΥΡΕΥΟΠΟΥ.

[Κ'—23]

Πανελλήνιος Ἐλπίς, εὐχόμαστε χρ. νια πολλά.—*Κόρη τῆς Ἀρίσβης*, *Ἀνακτηθεῖσα Δευτερειά.*

[Κ'—24]

Τὸ ἐκλεκτὸ ψευδώνυμο
ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ
βασιζόμενο στὴν καλαισθησία καὶ σ. ἀγάπη τῶν Διαπλασιοπαίδων, κατ. χεται στὸ δόλιχο ἐφετεινὸ τοῦ *Δημ. ψηφίσματος Ἀγῶνα.*

[Κ'—25]

Ἔλλεν, Μπερτίνι, εὐχαριστῶ· πέρα. ὥραία· νόμιζα πώς ξεχάσατε τ. παλιά σας φίλη. — *Μαθητοπούλ.*

[Κ'—26]

Ἀνταλλάσσομε κάρτ-ποστάλ μὲ ὅτι. μᾶς προτείνουν· προτιμοῦμε κ. λονὲς καὶ ἄνθη.

Μαθητοπούλα, Αἰγοποταμ.

[Κ'—27]

ΙΔΕΩΔΗΣ ΠΑΤΡΙΣ
Ὑποστηριζομένη ἀπὸ 700 ψήφου.
ΙΔΕΩΔΗΣ ΠΑΤΡΙΣ

[Κ'—28]

Ἰδαῖε, ἄπειρες γιορτινὲς εὐχές, *Τρ. λὸ Σμυρνιωτάκι*, εὐχαριστῶ.

Ἀλαμ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤ.
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (μὲ εἰκόνες) δρ. 8 καὶ ταχυδρομ. δρ.
Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου (μὲ εἰκόνες) δρ. 5 καὶ ταχυδρ. 5,
Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (πο. ματα) δρ. 2 καὶ ταχυδρ. 2,
Ἡ Νίνα (μὲ 20 εἰκόνες) δρ. καὶ ταχυδρομικῶς 5,50.
Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδ. ἕκαστον δρ. 0,50 καὶ ταχυδρ. 0,
Πρόας ὁ Νικίου (μὲ 24 εἰκ. νες) δρ. 5 καὶ ταχυδρ. δρ. 5,
Ὁ Πυρειοσφόβλης (μὲ 24 εἰκ. νες) δρ. 5 καὶ ταχυδρ. δρ. 5,